

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Evagrii Scholastici Epiphaniensis Et ex praefectis Ecclesiasticae Historiae
Liber Primus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
 ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
 ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ
 ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
 ΙΣΤΟΡΙΑΣ.
 Τόμ. 1. πρῶτ.

SCHOLASTICI EPI-
 PHANIENSIS
 Et ex presbitero
 ECCLESIASTICÆ
 HISTORIÆ
 Liber Primus.

Προίμιον τῆ συγγραφῆς, πῶς ἐπὶ τὸ γράφειν τὴν παρ-
 ὄντων πραγμάτων ἱστορίαν
 ἔειπε.

Proœmium Scriptoris, in quo exponit quã ra-
 tione adscribendam hanc historiam
 se contulerit.

ΕΥΣΕΒΙΩ τῷ παμφίλῃ, ἀ-
 νὴς ᾧ ἐστὶ τὰ μάλιστα λόγιος ὁ
 παμφίλτατά τε ἀλλὰ, καὶ ὡ-
 σεπέθειν ἰός τε εἶναι τὰς ἐν-
 τυγχάνουσας ἰρησοῦναι τὰ
 ἡμέτερα, εἰ καὶ μὴ λίαν ἀκριβεῖς οἶδε ποιῆν.
 ὁσεῖώ τε ἐν τῷ παμφίλῃ, σωζομένη τε καὶ
 θεοδώριτω, καὶ σωκρατίῳ, ἀεὶ αὖ πάντων
 πεπότηται, ἥτε ἐς ἡμᾶς ἀφίξις ἔφιλαν-
 θρώπων θεῶν, ἥτε ἐς ἑσπέρους ἀνάβασιν, ὅσα
 τε τοῖς θεωπετοῖς ὀπισθολοῖς, ἀτὰρ καὶ τοῖς
 ἄλλοις μάλιστα διαβλῦσι καλῶρθωτο, ἢ
 εἰ τι καὶ ἄλλο ἀξιόλογον ἡμῖν, ἢ καὶ τὴν ἀλ-
 λως ἔχον ὑπερακλῆαι, μέχρι τινος μέρους
 τῆς θεοδοσίας βασιλείας. ἐπεὶ δὲ ἡ τὰ ἐξῆς
 ἔ πολλῶν τῶν ἀποδείοντα, ἐδενός τῶ
 καθ' εἰς μὲν τετύχηκε λόγῳ, ἐδοξέ μοι,
 εἰ καὶ μὴ δεινός ἐγὼ τὰ τοιαῦτα, τὸν ὑπὲρ
 τῶν ἀνελεύθῳ πόνον, συγγραφῆναι τε ταῦ-
 τα ποιήσαοθ, ἀ μάλᾳ πεισῶσαντι, τῷ
 καὶ ἀλίας σοφίσαντι, καὶ γλώσσαν ἀλο-
 γοῦ ἐς ἑναρθεῖν διφωνίαν κινήσαντι, ἀνα-
 ἔσταί τε ἴσῃς ἡδὴ τῇ λήθῃ τεθνηκυίας πρᾶ-
 ξεις, ψυχῶσαι τε τῶ λόγῳ, καὶ ἀπα-
 θανατῆσαι τῇ μνήμῃ ὡς ἂν ἔχοι τῷ ἐν-
 τυγχάνοντων ἑκαστοῦ μέρεος ἡμῶν εἰδέ-
 ναι, πῶς τε καὶ ὅτε, καὶ ὅποι καὶ ὅπως, καὶ
 πῶς ἔς καὶ παρ' ἂν ἐγγύοντο, καὶ μηδὲν
 τῷ τῆς μνήμης ἀξίῳ διαλάθοι ὑπὸ τῇ

EUSEBIUS Pamphili,
 vir cum in aliis rebus
 disertissimus, tum in
 scribendo tantum va-
 lens, ut possit lectores
 suos, si non perfecte
 Orthodoxos efficere, ita tamen impel-
 lere, ut nostra libenter amplectantur:
 Eusebius, inquam, Pamphili, & Sozo-
 menus, ac Theodoritus & Socrates:
 benignissimi Servatoris nostri adven-
 tum in terras, ejusque adscensum in
 cælum; tum ea, quæ à divinis Aposto-
 lis & à fortissimis Martyribus pro fide
 certantibus præclare sunt gesta: quid-
 quid præterea, aut laude, aut vitupera-
 tione dignum actum est à nostris usque
 ad principatum Theodosii, omnium
 optime ac diligentissime scriptis pro-
 diderunt. Sed quoniam ea, quæ post-
 hæc consequuta sunt, haudquaquam
 illis inferiora, nullus adhuc persequi
 aggressus est; Ego licet in ejusmodi re-
 bus parum exercitatus, laborem hunc
 suscipere, & historiam earum rerum
 contexere decrevi. Etenim eo, qui
 piscatoribus sapientiam indidit, & qui
 ex bruti animalis lingua articulatam
 vocem expressit, adjuvante, confido
 me res oblivione intermortuas excita-
 tum, & oratione mea vitam eis red-
 diturum, & immortalitatem donatu-
 rum esse commemoratione hominum
 sempiterna: quo à singulis cognosci
 possit, quid & quando; ubi locorum, &
 quomodo: adversus quos, & à quibus
 ad nostra usque tempora sit gestum:

Nihilque eorum, quæ memoria digna sunt, per mollem ac solutam desidiã, perque oblivionem, quæ desidia proxima est, abditum delitescat. Divino igitur fretus auxilio, inde scribendi summam exordium, ubi viri superius à me commemorati historiae suæ finem fecere.

CAP. I.

Quomodo post exitum impij Juliani, cum hereses paulatim defecissent, iterum Diabolus fidem nostram perturbaverit.

Cum Juliani impietas Martyrum sanguine jam submersa esset, & Arii vesania fabricatis apud Nicæam compedibus adstricta: Eunomius quoque ac Macedonius à Sancto Spiritu quasi vento quodam expulsi, circa Bosporum, & ad sacram urbem Constantinopolim fracti obrutique essent: Cum jam sacrosancta Ecclesia recenti sordium squallore deposito, pristinum decorem recuperaret, & amictu aurato ac variegato induta, cœlesti Sponso atque amatori desponderetur: id moleste ferens Dæmon virtutis inimicus, novum quoddam & inusitatum belli genus adversus nos excitavit: simulachrorum cultum, qui jam oppressus jacebat, & servilem Arii vesaniam despectui aperte, ut hostis, oppugnare veritus est, quippe quæ tot ac tantorum patrum cœpiis munita esset, adeo ut ipse in ea oppugnanda maximam partem suarum virtutum amisisset. Sed magis latronum more id agere aggressus est, interrogationes quasdam ac responsiones commentus, quibus errantes ad Judæismum novo more traduceret. Nec intellexit miser, etiam inde se vincendum esse. Nam quod unum antea maxime impugnabat, id nunc miratur atque amplectitur: exultans ac triumphans gaudio, si non ex universo nos depulerit, sed vel unam dictionem adulterare potuerit. Ac sæpenumerò suã se involvens malitiã, unius litteræ immutationem commentus est, quæ ad eundem quidem duceret sensum; intelligentiam tamen à lingua disjungeret: ne utraq; Patrem & Filium uno eodemq; modo confiterentur & glorificarent. Porro quâ ratione singula ista perpetrata sint, & quem exitum habuerint, suo

Α ανεμμένη και εκλυτω ραθυμία, και ταύτης αρχιθύρω λήθη κενωσώμενη ἀξέσομαι δε τῆς θείας ηγυμμένης ποτιόθεν οι λελεγμένοι μοι τῶν ἰσορίων ἀπολιπον.

Κεφ. α΄.

Ὅτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν αἰρέσεων ἰουλιανῶ τῶν ἀπομικρῶν παυθείων, ὕστερον ὁ πονηρὸς διάβολος τὴν πίσιν πάλιν ἐτάραξε.

Ἀρτίως ἰουλιανῶ δυσερείας τοῖς ἰσῶν μακτρῶν αἵμασι καὶ ἀκλυθώσεως, και τῶν ἀρέων μαρίας σιωδεδείσης τῶν ἐν νικαίᾳ χαλκευθείσαις πῆδαῖς, δινομίας τε αὐτῶν μακεδονίᾳ ὑπὸ τῆς παναγίης πνεύματος κατὰ τὸν βοσπορον ἐκβεβαίωσαν, και πρὸς τὴν κωνσταντίνῃ ἱερῶ ἰβρωδέντων πόλιν, ἣδὲ τὴν ἀγίας ἐκκλησίας τὸν πρὸς σφαλον ἀποδομῆς ῥύπον, και πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐπαναγεμένης διπρῆπειαν, ἐν ἰμλισμῶ τε διαστρεφθεῖσθαι ἐβλημένης πεποικιλμένης, τῶ τῆς ἐρησῆ νυμφίῳ σωμαροζομένης, ὅση ἐνεργασίᾳ ὁ μισόκαλος δαίμων, ξένον τινα και ἀλόκοτον ἡμῶν ἐπαίσησι πώλεμον, τῶν πεπεπλημένην ἐδωλολατρείαν ἀειφροσύνας, και τῶν δελικῶν ἀρέων μαρίας πρὸς κωνσταντινῶν και πρὸς σφαλεῖν μὲν ὡς ἐπὶ πρὸς τῆ τῶν δέδοικεν, ὑπὸ τούτων ἀρχῶν πάλῃρων πνευγαθείση, και τὰ πῶν τῆς δυνάμεως ἐν τῆ ταύτης πωλορηται παρηρημένης λησεκῶς ἢ τὸ πρῶτον μαλῆσι, πένσεις τινάς, διποκρίσεις τε αὐτῶν χαλκῶν, πρὸς ἰεδαῖσμον κανοπέπῳ ἐπανάγων τὸ πλανώμενον, εἰ σμικρῶν και τῶν ἐντεδθεν ἠπῆανὸ δειλαιῶ. ὁ γὰρ πρὸς τερρυ μόνον ἀνύπαλον εἶχε, νὸν τέθῃτε και πρὸς πῶν ὅσῃ. και ὅση εἰ τῶ πῶν ὅσῃ γε φρουαπῶν, ἀλλ' εἰ και λέξιν τινὰ πρὸς χαράπῃεν οἶός τε χροῖτο. πωλλὰς ἢ τῆ εἰαυτῆ ἰλυπῶν κακία, και γραμματῶ ἐναπαγῶν ἐτέχνασε, πρὸς μὲν τῶ αὐτῶ ἐλκοῖ διαναίαν ὅπως ἢ τῶ γνώμην τῆς γλώσσης διαμείρηση, ἵνα μὲν τῶ αὐτῆ ὁμολογίαν τε καὶ δοξολογίαν ὁμοφρόνως ἀμφῶ τῶ θεῶ πρὸς ἰσῶν ὅπως δετέτων ἕκασον ἐπεράχθη, καὶ ὅποι τετέλετηκεν, ἐν τοῖς ἰδοῖς πρὸς ἀθῆσαι κωροῖ.

παρουφάνων ἐτικυῖ ἀλλοπάρεργον μὲν, ἰσο-
είας ὃ ἀξίον ἐξυρεῖν δυνήθει, τῷ ἰσοερίαν
λαπιθέμῳ ἐνθα τῷ Φιλανθρώπῳ ᾧ ἑξ-
σαίν θεῷ.

A loco ac tempore exponemus. Adre-
xam præterea quiddam memoratu di-
gnum reperire potuero, licet ab insti-
tuto nostro alienum esse videatur: fi-
nem scribendi facturus, ubi divino Nu-
mini placuerit.

Κεφ. β΄.

C A P. II.

Ὅπως ἐφορέθη τες εἶε· δὲ ἀναστασίῳ μαθητῷ, διδά-
σκει· μὴ θεοτόκον, ἀλλὰ χεῖρ δόκου τῷ ἁγίῳ καλῶν
θεομήτορα, δὲ ἐν αἰτίαν καὶ ἀρχαίκοις
ὡμολογήσας.

Quomodo ex Concione Anastasi Presbyteri
deprehensus sit Nestorius, quod Mariam non
Deiparam vocaret, sed Christiparam: atque
idecirco hæreticus pronuntiatum sit.

Ἐπειδὴ γενεσέοις, ἡ θεόμαχ^ο γλώσ-
σα, τὸ καὶ ἀφ' αὐτῆς συνέδριον, τὸ
τῆς βλασφημίας ἐργαστήριον, ἐν ᾧ πάλιν
χεῖρὸς συμφωνεῖται τε καὶ ἀπὸ πρὸς ἐκείναι, τὰς
φύσεις διαιρέμῳ τε καὶ παραπτόμεν^ο,
ὁ μὴ δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σωρῷ ὅσων ὅλως συν-
τελεῖται καὶ τὸ γεγραμμένον, ἢ τὸν ὑφαντὸν
διόλου χιτῶνα ᾧ τῷ θεοτόκῳ ἀεὶ ἱερά-
γεις, τῷ μῶ θεοτόκῳ φωνῶν τῷ πα-
ναγίῳ πνεύματι· ἡ δὲ χαλκιδεῖσαν διὰ
πολλῶν ἐγκρίτων πατέρων, ἐξώθησέ τε
ἀπεβάλετ' τῷ δὲ χεῖρὸς παρμα-
ραξας, ἀντεχάλκιδεσέ τε καὶ ἀνετύπωσε
μυρίων τε αὐτῶν πολέμων τῷ ἐκκλησίᾳ ἐνέ-
πλησεν, αἵμασιν ἐμφυλίοις ταύτῃ ἐπικλύ-
σας· δοκῶ μὴ λυπηρῆσαι πρὸς εὐλογον δια-
σκευῶν τῆς ἰσοείας, καὶ τῆς ταύτης τελευτῆς
καταλήσασθαι, εἰ γε προσημασθῆναι χεῖρ
τῷ ἐπὶ πάντων συνεργῆντι θεῷ ἐν τῆς
νεσοεῖς ἑξ ὁμοειδῆς βλασφημίας. ἤρξα-
το δὲ ὁ τῷ ἐκκλησιῶν πόλεμ^ο ἐνθενδε.
ἀναστάσιος τις πρὸς τῷ μῶ, τῷ γνώμῳ
κακόδοξ^ο, νεσοεῖς καὶ τῷ νεσοεῖς ἰσδαί-
κῶν δογματῶν διάπυρ^ο ἐραξῆς, ὅς καὶ συν-
ἐκδημος οἱ γέγονε πρὸς τῷ ἐπὶ σκοπῶν
ἀπαίρητι, ὅτε καὶ θεοτόκῳ κατὰ τῷ μο-
νησίαν στυλῶν ὁ νεσοεῖς, τῆς εὐσε-
βείας παρετέστη, τῶν ἐμὲν διδασκα-
τῶν ἀεροασάμῳ, ὡς θεοτόκῳ ἀεὶ τῶν
ἐπιστολικῶς γεγραπῶν τὰς διαλέξεις τῷ
φιλοχρίστῳ λεῶ ποιέμῳ ἀνά τῷ ἐκ-
κλησίᾳ κωνσταντινικῆ πόλεως, ἀναφανδὸν ἐ-
τόλμησεν εἰπεῖν, θεοτόκον τῷ μαρίαν
καλεῖτω μηδεῖς. Μαρία γὰρ ἀνθρώπ^ο
ἦν ἡ ὑπὸ ἀνθρώπου δὲ θεὸν τεχθῆναι ἀδύ-
νατον. πρὸς ταῦτα τῷ φιλοχρίστῳ λεῶ
δυσχερᾶναι^ο, καὶ βλασφημίαν εἰκότως
ἠγεμῆναι τῷ διαλέξειν, νεσοεῖς ὁ τῆς

Quandoquidem Nestorius, lin-
gua illa DEO inimica: alterum
Caiaphæ Concilium: officina blasphem-
iæ, in qua condito pretio iterum
venditur Christus, divisus atque discer-
ptis ejus naturis, cui ne in ipsa quidem
cruce ullum ex ossibus fuerat commi-
nutum, sicuti scriptum est, nec tunica
illa textilis à Deicidis discerpta fuerat;
ille, inquam, Nestorius vocem quidem
Deiparæ, quæ à multis probatissimis
Patribus, Sancti Spiritus afflatu fabri-
cata fuerat, rejecit ac repudiavit: Chri-
stiparæ autem vocabulum, tanquam
adulterinam monetam, à se culum at-
que efformatum vice illius supposuit:
Et innumeris bellis Ecclesiam replevit,
civilis sanguine eam inundans: mate-
riam nequaquam mihi defuturam esse
spero ad historiam apte & concinne
disponendam, meque eam ad exitum
usque perducturam esse, si opitulante
Christo, qui super omnia est Deus, ab
impiissimi Nestorii blasphemia exorsus
fuero. Porro Ecclesiæ bellum hinc
originem sumpsit. Fuit quidam Ana-
stasius Presbyter, haud quaquam sanæ
fidei; Nestorii ejusque Judaicorum
dogmatum fautor acerrimus; qui eti-
am Nestorium ad Episcopatum urbis
Regiæ proficiscentem fuerat comita-
tus; quo quidem tempore Nestorius
apud Mopsuestiam congressus cum
Theodoro, auditâ illius doctrinâ, à re-
cta pietate deflexit, sicut in Epistola
quadam de his rebus agens scribit The-
odulus. Hic igitur Anastasius cum in
Ecclesia Constantinopolitana sermo-
nem haberet ad populum Christi a-
mantem, ausus est palam ac diserte di-
cere: Mariam nemo Deiparam vo-
cet: Nam Maria homo fuit. Fieri
autem non potest, ut ex homine na-
scatur Deus. Iis auditis, cum Popu-
lus Dei graviter commotus esset, & ser-
monem illum, uti par erat, blasphem-
iam duceret, Nestorius auctor illius
blasphemiarum, non modo Anastasium
Kk

non prohibuit, nec recta sanæque doctrinæ patrocinium suscepit. Verum iis, quæ ab Anastasio dicta erant, aperte robur addidit, in huiusmodi disputacionibus pervicaciter insistentis. Interdum etiã propria interferens atque intexens dogmata, & reconditum mentis suæ virus effundens, adhuc pejora & magis impia docere conatus est. Adeo ut in suam ipsius perniciem hæc diceret: Ego illum, qui bimestris ac trimestris factus est, nunquam Deum appellaverim; quemadmodum à Socrate, & in Actis prioris Ephesinæ Synodi perspicue relatum est.

Aβλασφημίας καθηγήτης, ἔ μόνον ἐ δὲ κάλυπτεν, ἔ δὲ τοῖς ὀρθοῖς προσεβήθετο δογμασι ἀλλὰ καὶ μάλα ἀτεχνῶς τοῖς ἐπιμένοις ἀνασασίω τὴν ῥοπήν ἐδίδα, φιλοκότερον ἐν τοῖς καθ' ἐτέων ἐπιστάμοι καὶ παρὰ καὶ ἰδίας παρρησιῶν τε καὶ παρὰ ἐργασίων δόξας, καὶ τὸν τῆς Ἰουχῆς ἀπεργαζόμενον, βλασφημότερον διδάσκων ἐπειράτο ὡς κατὰ τῆς ἰδίας κεφαλῆς ἐπιφθέγγεσθαι, τὸ γινόμενον διμνηαῖον, ἢ διμνηαῖον, ὅτι ἂν θεὸν ὀνομάσαιμι, ὡς τὰ β' καθ' ἐτέων σωκρατῆ τε καὶ τῆ ἐν ἐφέσω πύργου συνόδου σαφῶς ἐδείχθη.

CAP. III.

Κεφ. γ.

Quid M. Cyrillus ad Nestorium scripserit, & quomodo tertia Synodus Ephesi congregata sit, ad quam Joannes Antiochenus Episcopus & Theodorus tardius accesserunt.

*Ὅτι ὁ μὲν κύριλλος τῶν ἡγεσιῶν ἐγραφε, καὶ ὅπως τῆ συνόδου ἐκείνης ἐβραβεύθη, ὑπερήσαντο ἰωάννης ἂντιοχείας, καὶ θεοδοσί-
της.*

QUæ cum Cyrillus Alexandrinorum Episcopus, Vir celeberrimi nominis, per litteras suas reprehendisset, iisdemque respondisset Nestorius, ac neque iis, quæ à Cyrillo, neque his, quæ à Celestino senioris Romane Episcopo scripta erant, acquiesceret, sed nihil veritus, adversus universam Ecclesiam proprium virus evomeret; merito Cyrillus petiit à Theodosio, qui tunc Orientis Imperium administrabat, ut ejus mandato prima Synodus Ephesi congregaretur, Imperialibus litteris, tum ad Cyrillum ipsum, tum ad omnes ubique sanctissimarum Ecclesiarum Episcopos missis. Igitur Theodosius Synodum indixit die sanctæ Pentecostes, quo die vivificus DEI Spiritus in nos descendit. Ac Nestorius quidem, eo quod Ephesus haud procul abest Constanti-nopoli, primus illic adfuit. Cyrillus quoque unâ cum provincialibus Episcopis, ante præstitutum diem advenit. Joannes verò Antiochenus Episcopus, unâ cum suis ad constitutum diem non adfuit: non tamen sua sponte, sicut multis videtur dum moram suam excusat: sed propterea quod Episcopus provincie suæ citius colligere non potuerat. Quippe urbes, quæ sub illo erant, ab urbe Antiochia, quæ nunc Theopolis dicitur, homini quidem expedito distant duodecim dierum itinere: aliis vero amplius etiam quam duodecim. Ephe-

ΩΝ ἐπεὶ δὴ κύριλλος ὁ τῆς αἰδομένης ἐπισκοπῆς τῆς ἀλεξανδρείας, δι' ὀμείων ἐπελαμβάνετο συλλεῖσθαι, νεστῶρος τε αὐτῶτος ἀνέπιπτε, καὶ εἰς τοῖς κυριλλίου εἰς τοῖς κελυσίνω τῶ τῆς παρῆσθεντιος ῥομῆς ἐπισκοπῶ γραφείσειν ἐπέβητο τὸν ἐἰδὼν ἑμῶν κατὰ πάσης δόξας τῆς ἐκκλησίας, μηδὲν διλαθέμενον, εἰκότως ἐδῶσε ἰδίῳ μᾶσι τὰ νέε θεοδοσίε τὰ σκήπτρα, τῆς ἐφῶς διέποιε, τὴν ἐν ἐφέσω πύργου σύνοδον ἀλιδοῦναι γραμματέων βασιλικῶν γρομένων πρὸς τὸ κύριλλον καὶ τὰς ἀπανταχῆ τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν προσηκῶτας: ὅς κυρίαν τῆς σωελεύσεως ἀπέφθιπ τὴν ἁγίαν πῶληκοςὴν ἡμέραν, ἐν ἣ τὸ (σωποῖον ἡμῶν ἐπεφοίτησε πῶδμα, καὶ νεστῶριος μὲν, ἔ μακρὰν τῆς ἐφέσεως διεσώσε τῆς κωνσταντινῆς, φθάνει πάντως. καὶ κύριλλος δὲ καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν, πρὸ τῆς ἐπαγγελθείσης ἡμέρας ἀπηνήκασιν. ἰωάννης δὲ ὁ τῆς ἀντιοχείας πρὸς τὸν κύριλλον, τῶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀπελείφθη τῆς ὀριδῆσεως ἡμέρας, ἔτι ἐκὼν, ὡς πολλοῖς διπλολογῶμενον δοκεῖ. ἀλλ' ὅτι μὴ ἀγείραι τῶ τῆς ἀμφ' αὐτὸν ἐδυνήθη, δις αὐτῶν τῶν αὐτῶν πόλεων τῆς πάλαι μὲν ἀντιόχειας, καὶ δὲ θεῶ πρὸς τῶν ἀποσταθμῶν πόλεως, ὁδὸν ἀνορθῶν διζῶν ἡμερῶν δυοκαίδεκα, τισὶ δὲ, καὶ πλείοι, διεσώσε

Ἡ δὲ τῆς ἐφεσίων ἐν τῆς ἀντιόχεια ὁδὸν ἡμερῶν
μαλιστὰ τριάκοντα ἐν χειρὶ ὁμοῦ μὴ πο-
τε ἀναύσιον φθῆναι τὴν κυρίαν, εἰ τὴν καλῶ-
μένην νέαν κυριακὴν οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἀνά τας οἰ-
κείας ἐπέτελεσαν ἡρόνως.

Κεφ. δλ'

Ὅπως παρὰ τὸ αὐτὸ καθήκον νεσορίου ἀντιόχειας
μὴ εἰδημόσαντο.

Ὡς ἂν ἡ κυρία παρώκην ἡμέρας πεν-
τεκαίδεκα, οἱ ἴπτις συναθροισθέντες,
ὡς ἔφθη Ἰωάννην τῷ ἀνατολικῶν, ἢ ἐκ φθαίνεν,
μὴ πολλὰ χρόνος τρεῖς ἡμέρας, κυρίως τῶν
θεωσιῶν διέποιοντο, καὶ τὸν κελεῖν τὸν τόπον, τὴν
ἴπτιον, ὡς εἰρήνη, τὴν πρὸς ἐπιείκειαν ῥώμης
πρὸς ἀνδρῶν. καλεῖται δ' ἐν καὶ τὸν νεσορίον,
πρὸς ἑσπερίους τοῖς ἐπαλομένοις ἀπολογήσασθαι.
Ἐδῆτα κ' ἔτι καὶ πρὸς ἑσπερίαν ἰσοχρόμῳ ἀ-
φικνεῖται εἰπεῖν δ' εἰσεῖ, καὶ τῷ ἰσοχρόμῳ κα-
τολιγώρησας, καὶ τρεῖς κληθείς, ἐπεὶ δὲ μὴ ἰσὴν-
ῆκε, τὴν ἰσῆσεως οἱ συνελθόντες ἀνιέλασαν, καὶ
μένοντο, καὶ τὴν ἐφεσίων πρὸς ἑσπερίαν διέλευ-
σαν τῷ ἡμερῶν τῷ μὴ τὴν κυρίαν διελθόντων.
ἐτύχχανον δ' ἑκαίδεκα τὸν ἡμέρας ἔσται, καὶ
τῷ ἐπιστολῶν ἀνεγνωσμένων κυρίως τῶν θε-
ωσιῶν τῶν πρὸς νεσορίον εἰργασμένων αὐτῶν,
καὶ πρὸς γε, τῶν νεσορίων πρὸς αὐτὸν κύριλλον
ἐγγραφείσης, καὶ τὴν ἰεραῶν ἐκείνης ἐπιστολῆς κε-
λεῖναι ἑκάστῳ, τὴν πρὸς αὐτὸν νεσορίον ἡρομέ-
νης εἰποῖσαν τε αὐτὸν θεοδότη ἐπιχρόμῳ ἀγκύ-
ρων, ἀκακίαν τε τὸν μελιτινῆς θεῶν διέποιος,
Ἐπέτα κ' τὴν ἐφεσίων ἀναφανδὸν βλασφη-
μίας ἀπὸ τοῦ ἑσπερίου ἀνεσορίου συνυ-
φανθεισῶν, καὶ πολλῶν ῥήσεων ἀγίων, καὶ ἐκεί-
νων πατέρων, τὴν ὁρθὴν καὶ ἀμώμητον ἐκθεμέ-
νων πίστιν ἐν ἀρχαῖς γε μὴν ἔκ διαφόρων ἐκ-
φραγῶν βλασφημηθῆναι αὐτῶν, καὶ δυοσεβῶς
νεσορίου, ἢ ἀγία σύνοδος πρὸς λέξι ἀπεφί-
νατο ταῦτα πρὸς τοῖς ἄλλοις μὴ τε ὑπακῶσιν
βελθηθῆναι ἑσπερίου νεσορίου τῆ ἡμῶν κλη-
σῆ, μὴ τε μὴν τας αὐτῶν ἡμῶν ἰσοχρόμῳ ἀ-
γνώστους, καὶ δυοσεβῶς ἀπεχρόμῳ πρὸς
δεξιάμενος, ἀναγκάως ἐχωρήσαμεν ἐπὶ τὴν
ἑσπερίαν τῶν δυοσεβῶν αὐτῶν, Ἐφωρά-
σαίτες αὐτὸν ἐκ τε τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν καὶ τῶν
συγγραμμάτων, τῶν ἀνεγνωσθέντων, καὶ ἐν
τῶν ὁρίων παρ' αὐτῶν ῥηθῆναι κατὰ τὴν δὲ τὴν
μηροπολιν, καὶ πρὸς μαρτυρηθῆναι, δυοσεβῶς
φρονεῖν καὶ κηρῶν ἰσοχρόμῳ ἀναγκάως κατεπεχθέν-

A fus autē distat ab urbe Antiochia itinē-
re dierum triginta. Proinde affirmabat
Joannes se ad constitutum diem occūr-
tere non potuisse, quando Episcopi,
quos secum habebat, Dominicam il-
lam, quæ nova vulgò dicitur, in suis se-
dibus celebrassent.

CAP. IV.

Qualiter Nestorius à Synodo depositus sit, cum
Episcopus Antiochia nondum ad-
venisset.

ELapsis igitur diebus quindecim ul-
tra præstitutum diem, Episcopi,
qui ad id conveperant, quasi Orientales
omnino venturi non essent, aut certe
post longi temporis moram, in unum
coeunt, divino Cyrillo Celestini quo-
que Romanæ urbis, uti supra diximus,
Episcopi vices gerente. Accersunt
itaque Nestorium, hortantes ut obje-
ctis criminibus responderet. Qui
cum prima die pollicitus se venturum
si opus esset, promissum exequi negle-
xisset, ac ter vocatus, se se in iudicio
non stetitset, Episcopi, qui aderant hæ-
gotium examinare aggressi sunt. Cum-
que Memnon Episcopus Ephesiorum,
dies qui ultra præstitutum tempus ef-
fluxerant, percensuisset, erant autem
dies illi numero sedecim; lectæque es-
sent Epistolæ divi Cyrilli ad Nesto-
rium, & Nestorii vicissim ad Cytillum
datæ: cum adjecta etiam esset sacra illa
Epistola admirabilis Celestini ad eun-
dem Nestorium: Cumque Theodotus
Ancyra & Acacius Meletina Episco-
pi, verba impia, quæ Nestorius E-
phesi palam effuderat exposuissent:
Collectis denique multis sententiis
sanctorum & probatissimorum Pa-
trum, qui rectam ac sinceram fidem
exposuerant: insertis etiam variis
blasphemiis, quas impius Nestorius
vesica mente profuderat: sancta Syn-
odus adversus Nestorium hæc ad
verbum pronuntiavit. Ad hæc quo-
niam Reverendissimus Nestorius nec
vocationi nostræ obtemperare voluit,
nec sanctissimos & religiosissimos E-
piscopos à nobis missos suscepit, ne-
cessitate compulsi, ea quæ ab illo im-
pie dicta fuerant examinare aggressi
sumus. Cumque illum partim ex
Epistolis ejus ac libris, qui etiam re-
citati sunt: partim ex verbis ipsius,
quæ nuper in hac Metropoli dixit,
& quæ multorum testimonio con-
firmata sunt, illum impie sentire ac
prædicare deprehendissemus, adigente

Canonum auctoritate & Epistola sanctissimi Patris & Collegæ nostri Celestini Ecclesiæ Romanæ Episcopi, post multos fletus ad hanc tristem sententiam tandem processimus. Igitur Dominus noster Jesus Christus, contra quem impie locutus est Nestorius, per hanc sacrosanctam Synodum decrevit, eundem Nestorium & ab Episcopali dignitate, & ab omni sacerdotali conventu extraneum esse.

CAP. V.

Quomodo Joannes Antioch. Episcopus quum post quintum diem advenisset, Cyrillum Alexandriæ & Memnonem Ephesi Episcopos destituit. Quis mox à Synodo innocentes pronuntiati sunt, & Joannes una cum suis depositus. Et quomodo Cyrillus ac Joannes intervenitu Imp. Theodosii, in gratiam redierunt, & Nestorii depositione confirmaverint.

Post legitimam hanc & justissimam sententiam, Joannes Antiochenus Episcopus una cum Antistitibus suis venit, quinto post die quam Nestorius fuerat destitutus. Et collecto Episcoporum suorum Concilio, Cyrillum deponit ac Memnonem. Sed cum Cyrillus ac Memnon libellos obtulissent Synodo illi, quæ cum ipsis fuerat congregata, licet Socrates per ignoracionem id paulo aliter retulerit, accersitus est Joannes ut depositionis à se factæ rationem redderet. Qui cum post tres continuas vocationes non adfuisset, Cyrillus quidem ac Memnon à depositionis sententia absoluti sunt: Joannes vero & qui cum illo erant Episcopi, ab Ecclesiastica communione & ab omni sacerdotali auctoritate submoti. Porro Imperator Theodosius, initio quidem depositionem Nestorii haudquaquam probavit: Postea vero cognita ejus impietate, cum litteras admodum pias ad Cyrillum & Joannem Episcopos scripsisset, illi inter se conciliati sunt, & depositionem Nestorii confirmarunt.

CAP. VI.

De Paulo Emisa Episcopo, qui Alexandriam missus est. Et qualiter Cyrillus Joannis Epistolam laudavit.

Cum Paulus Emisenorum Episcopus Alexandriam venisset, & sermonem, qui hodieque exstat, ea de re habuisset in Ecclesia. Quo quidem tempore Cyrillus cum Epistola Joannis plurimum laudasset, hæc ad verbum scripsit: Latentur cæli & exultet terra. Dirutus enim est paries

ἄγας ἀπό τε τῶν κανόνων, καὶ ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ ἁγιοτάτου πατρὸς ἡμῶν καὶ συλλειτουργῆ καὶ ἑτάρου ἁγίου Ἐπισκόπου τῶν Ῥωμαίων ἐκκλησίας, ὁ ἀκρίβητες πολλὰ κίς, ἐπὶ ταύτῃ τῷ συνεδρητῶν ἐχρησάμεν ἀπόφασιν. ὁ βλασφημηθεὶς τοῖνυν παρ' αὐτῶν κύριον ἡμῶν ἰησοῦς χριστὸς ὤρισσε διὰ τῆς παρεσσης ἁγίας συνόδου, ἀλλοτρίον εἶναι τὸν αὐτὸν νεστωρίον Ἐπίσκοπον ἀξιωματικῶν καὶ παντὸς συλλογῆς ἰσραηλικῆς.

Κεφ. ε΄.

Ὡς μετὰ πέντε ἡμέρας ἐλθὼν ὁ ἀντιοχείας ἰωάννης, καθεστὼν κύριλλον τῶν ἀλεξάνδρειας καὶ μέμονα τῶν ἐφίσι, ἔς τὴν συνόδον πάλιν ἠδύωσεν, καθελὼν αὐτὸν ἰωάννην καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ καὶ ὅπως διὰ Θεοδοσίου τῆ βασιλεὺς συμβαίνουσι κύριλλον καὶ ἰωάννης, κυβερνῶντες ἐπὶ τῆς νεσορείς καθερίσιν.

Μετὰ γὰρ τὴν ἐνομιωτάτην καὶ δικαίαν ταύτην ἀπόφασιν, ἐφίσι τῆς Ἐπιστολῆς ἰωάννης ὁ τ' ἀντιόχεια μὲν τῶν ἀμφοῶν αὐτῶν ἰσραηλῆς ἡμέρας πέντε τὴν καθαίρεσιν ὑπερήσας καὶ συναλισίας πάντας τὰς ἀμφοῶν αὐτῶν, καθαίρει κύριλλον καὶ μέμονα. ἐκ τῶν ἑλλῶν ἐπεδεδόμενον τῶν κύριλλον καὶ μέμονος τῆ ἀμασσίσι σιναθροισθεῖσιν συνόδῳ, εἰ καὶ σωκράτης ἀννόσας, ἑτέρως ἰσόρησε, μετὰ καλεῖται ἰωάννης ἐπὶ τῆς ἀμασσίσι καὶ ἀποποιῆσαι τὸν ἀπολογοῦν καὶ καθαίρεσιν. ἢ μὴ συνελθούσιν μὲν τρεῖς τὰς ἡρομείας κλησθεῖς, ἀπολούσιν μὲν τὴν καθαίρεσιν κύριλλον καὶ μέμονα ἀποκείνοισιν τῆς ἁγίας κωνωνίας καὶ πάσης ἀθενίας ἰσραηλικῆς, ἰωάννης καὶ οἱ ἀμφοῶν αὐτῶν ἰσραηλῆς, καὶ πρῶτα μὲν Θεοδοσίον μὴ προσκειμένῳ τῶν νεσορείς καθαίρεσιν, ἔπειτα τῶν ἐκείνης βλασφημίας ἐγνωκότων, ἐπιστέσει τὰν γράμμασι χρησαμένῳ πρὸς κύριλλον καὶ ἰωάννην τὰς Ἐπισκόπους, συμβαίνουσι πρὸς ἀλλήλους, τῶν νεσορείς καθαίρεσιν ἐπικυρώσαντες.

Κεφ. ς΄.

Πεὶ παύλου τῆς ἐπίσης εἰς ἀλεξάνδρειαν ἐλθόντος, καὶ τῆς παντὸς κλειμῆς διὰ τῆς ἐπιστολῆς.

Παύλος τε τῆς ἐπίσης ἐπισκόπος πρὸς τῶν ἀλεξάνδρειας πόλιν ἡρομένης, ἐπὶ τε τῆς ἐκκλησίας τὸν αὐτὸν τὰς φερόμενον λόγον ὁμιλήσασιν, ὅπνικα καὶ κύριλλον καὶ τῶν ἐπιστολῶν ἰωάννης ἐν μάλα ἐπαινώσας, ἐπὶ τῶν ῥημάτων γέγραφε ταῦτα. ἐν φερανέσῳ ὡσαν οἱ ἔρανοί, καὶ ἀγαλλιάσῳ ἡ γῆ, λελύσασιν

ἦν τὸ μεσότοιχον ἔφραγμα, καὶ πέπαιλαι
 τὸ λυπᾶν, καὶ διχονομίας ἀπάσης ἀνήρηται τρέ-
 πθη. Ἐπάλιν ἡμῶν σωτήρης χεῖρ τὰς αὐτῶν
 ἐκκλησίαις τὴν εἰρήνην βραβύδισαν. Ἐκε-
 κληκότων ἢ πρὸς τὰ τοῦ ἡμῶν ἐκ τῶν θεοσεβῶν
 ἰων καὶ θεοφιλεσάτων βασιλέων, οἱ προδουκῆς
 θεοσεβείας ἀρεῖσαι ζηλώται γενόμενοι, ἀσφαλῆ
 μὲν καὶ ἀκατάσφατον ἐν ἰδίας ψυχαῖς τὴν ὁρ-
 θῶν φυλάττειν πίσιν. Ἐξαιρέτων ἢ ποιῆνται
 φροῦνδα τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγίων ἐκκλησιῶν ἵνα
 καὶ διαβόητον ἔχωσιν εἰς αἰῶνα τὴν δόξαν, ἔευ-
 κλεσάτην διπορήσῃσι τὴν ἐαυτῶν βασιλείαν.
 οὐ καὶ ἀλλοῖς οὐ τῶν δυνάμεων κύριον πλοσῖα
 χεῖρ διανέμει τὰ ἀγαθὰ καὶ δίδωσι μὲν κατὰ
 κελεύωντων ἀνθεσηκότων χαρίζεται ἢ τὸν
 κῆρ. ἔνδον διαψύσασθε ὁ λέγων, (ὡς ἐγὼ)
 λέγει κύριος, ὅτι τὰς δόξας ἰσχυρῶς με δόξα ζω.
 ἀφικόμενα τῶν εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν τῶν κυ-
 ρεῖς μετὰ θεοσεβῶν ἀδελφῶν καὶ συλλαι-
 τερῶν παύλου, θυμηδίας ἐμπειλήσμεθα,
 καὶ σφόδρα εἰκότως ὡς ἀνδρὸς τοῦ αὐτοῦ μεσιθύ-
 οῦ. καὶ τοῖς ὑπὲρ δυνάμιν πάσις ἐλομένης
 προθυμίας ἵνα τὸν τῶν διαβόλων νίκηση φθό-
 ρον, ἔσυναψητὰ διηρημένα, καὶ τὰ μέλαξ
 σκάνδαλα πεισίων, ὁμοιοῦς εἰρήνην σεφα-
 ναῖση τὰς ἡμῶν καὶ παρ' ὑμῶν ἐκκλησίας
 καὶ μετ' ἕτερα. ὅπῃ δὲ πεισὶν παύλως, ἔσδκ
 διάφορον τῆς ἐκκλησίας ἢ διχονομία γέ-
 γονε, νυνὶ μάστιγα πεπληροφρημένα, ἔκυ-
 ρεῖς μετὰ θεοσεβῶν παύλου ἔπισκόπου
 χάριτιν προκομίσαντο, ἀδιέλητον ἐχούσα
 τὴν πίστιν ἢ ὁμολογίαν, καὶ ταύτην συνιέλαχθαι
 διαβεβαιωσάμενα ὡς αὐτὸ τῆς ὁσιότητος,
 καὶ τῶν αὐτῶν θεοσεβῶν ἐπισκόπων. ἔχθη
 ἢ ἔως ἡσυγραφή, καὶ αὐταῖς λέξασιν ἐπι-
 θέσασθαι τῆς ἐπιστολῆς. αὐτῶν δὲ τῶν θεοσεβῶν
 ἐξῆς ταῦταις ἡμῶν ἐν ἰσχυρῶν τὰς ἱεραῖς φω-
 ναῖς, ἐτὼ τε καὶ ἐαυτῶν φρονεῖν ἀδελφικῶν.
 αἰς ἡμῶν κύριον, μία πίστις, ἐν βόπτισμα, ἐδο-
 ξάσαμεν τὸν τῶν ὅλων σωτήρα θεόν, ἀλλήλοις
 συχαίροντες, ὅτι ταῖς θεοπνεύτοις γραφαῖς
 καὶ ὡς ἀδόξῃ τῶν ἀγίων ἡμῶν πάσις συμ-
 βῆσαν ἐχθροῖς πίσιν, αἷς παρ' ὑμῶν, καὶ αἰ
 παρ' ἡμῶν ἐκκλησίαι. ταῦτα μὲν ἐν ἐστὶν ἐλεῖν
 τὸν φιλοπόνως τοῖς τὸ τῆνικαῦτα γεγονόσιν
 ἐπιστήσασιν βεβλόμενον.

A intergerinus. Sedata est querela, om-
 nisque occasio diffidii sublata: quippe
 cum Servator omnium nostrum Iesus
 Christus Ecclesiis suis pacem reddide-
 rit, & religiosissimi Deoque charissimi
 Imperatores ad idem ipsum nos provo-
 caverint. Qui utpote avitæ pietatis op-
 timi amulatores, in suis quidem ipso-
 rum mentibus rectam fidem, firmam
 atque inconcussam custodiunt: præci-
 puam autem curam gerunt sanctarum
 Ecclesiarum, ut & ipsi immortalem
 gloriam consequantur, & imperium
 suum celeberrimum reddant. Quibus
 B & ipse Dominus exercituum, larga ma-
 nu beneficia tribuit, donatque ut & su-
 periores sint adversariis, & victoriam
 de hostibus reportent. Neque enim
 mentiri potest, qui dixit: Vivo ego, di-
 cit Dominus, glorificantes me glorifi-
 co. Cum igitur Dominus meus religi-
 osissimus frater & comminister Paulus
 Alexandriam venisset, gaudio repleti-
 sumus, idque jure optimo, quod talis
 tantusque internuntius accessisset, &
 labores, qui humanas superant vires,
 sua sponte subire voluisset, eo consilio
 ut Diaboli invidiam vinceret, & divisa
 conjungeret, & remotis utrinque of-
 fensionibus, nostras simul ac vestras Ec-
 clesias concordia & pace coronaret.
 Et aliquanto post. Istam porro Eccle-
 sia diffusionem inanem proflus & levī
 de causa susceptam fuisse, plane nobis
 persuasum fuit, postquam Dominus
 meus religiosissimus Paulus Episcopus
 Epistolam attulit, quæ inculpatam fidei
 confessionem continebat, affirmans e-
 am cum à tua sanctitate, tum à religi-
 osissimis, qui illic sunt Episcopis, conscri-
 ptam fuisse. Sic autem habet illa fidei
 expositio, & iisdem verbis inserta est
 huic Epistolæ Cyrilli. De Deo para-
 vero, & reliqua. Illas sacras voces ve-
 stras cum legeremus, & nosmetipsos ita
 sentire animadverteremus: unus enim
 est Dominus, una fides, unum baptisma:
 Omnium Servatorem Deum glorifi-
 cavimus, invicem gratulantes, quod
 tam vestra quam nostra Ecclesiæ ejus-
 modi fidem profiterentur, quæ & divi-
 nis Scripturis, & sanctorum Patrum
 traditioni consentiret. Atque hæc
 quidem cognosci possunt ab iis, qui ea,
 quæ tunc temporis gesta sunt, accurate
 perlegere voluerint.

Qua & quanta Nestorius se passum esse dicat:
& quomodo lingua tandem verbibus erosa
apud Oasim in insulam perierit.

Quoniam autem modo relegatus
fit Nestorius, & quid postea de
illo factum sit, & qualiter ex hac luce
migraverit, & quam blasphemiarum suarum
mercedem retulerit, haudquaquam
proditum est à Scriptoribus historia-
rum. Quae profecto intercidissent,
& longinquitate temporis penitus ob-
literata essent atque obruta, adeo ut ne
sola quidem auditione perciperentur,
nisi librum quendam Nestorii nactus
essem, qui istarum rerum narrationem
complectitur. Ipse igitur blasphemiarum
parens & auctor Nestorius, qui
non super id fundamentum, quod po-
situm fuerat, sed super arenam aedifi-
cavit domum, quae & confestim col-
lapsa est juxta dominicam parabolam;
adversus eos, qui ipsum incusaverant,
quod secus quam decebat novi ali-
quid invexisset, nec recte postulasset
ut Synodus Ephesi congregaretur;
blasphemiam suam, ut voluit, defen-
dens, praeter alia ita scribit: Se omni-
no necessitate compulsus ad ejus par-
tis defensionem venisse, cum sacro-
sancta Ecclesia duas in partes divisa es-
set, & alii quidem *ἀνθρώπων*, alii
vero *θεοῦ* Mariam appellandam esse
affirmarent. Ne igitur, inquit, du-
orum alterum peccarem, aut immor-
talia copulans mortalibus, aut si ad al-
teram partem me adjunxissem, exci-
derem altera, vocem *χειρὸς* exco-
gitavit. Addit etiam, Theodosium
initio quidem ob benevolentiam qua
ipsum prosequeretur, depositioni ipsi
minime consensisse: postea vero cum
quidam Episcopi utriusque partis ex E-
phesiorum urbe missi essent ad Theo-
dosium, & Nestorius ipse id rogasset,
permisum ipsi esse ut ad Monasterium
suum reverteretur, situm ante portas
urbis Antiochiae. Cujus nomen Ne-
storius quidem ibi non expressit: a-
junt tamen Monasterium Euprepitii
nunc appellari: quod quidem revera
in suburbaniis Antiochiae situm esse
cognovimus, duobus circiter sta-
diis distans ab urbe. Refert etiam
idem Nestorius, quadriennio se illic
commoratum, omni honore ac reverentia
affectum fuisse: postea autem e-
dicto Imperatoris Theodosii in locum

ὅτι ὁ δουλεύων νεστόριον περιεβίβηται ἀπὸ χειρὸς
σκώληκος πρὸς γλῶτταν τὸ τελευταῖον θρωπεύσας ἵσασιν
ἀπὸ ἡρῆνης πρὸς ψυχὴν.

Ὅπως δὲ νεστόριον ἐξηλάθη, ἢ πῶς
ταῦτα γέγονεν ἐπ' αὐτῷ, ἢ ὅπου
τὸν τῆδε κατέβη βίον, καὶ ὡς ἐτυχε
μοιῶν τῆς βλασφημίας ἐνεκα, & δεδι-
λατοῖς ἰσορήσασι. ἀ καὶ διέπεσον ἄν, καὶ
τέλειον διερρύθη καὶ κατέπεσον τῶν χειρῶν
δὲ ψιλῶς ἀκρόμυρα, εἰ μὴ νεστορίου βίον
ἀετιύχον, τὴν κατὰ τῶν ἰσορίαν παρῆ-
μένη. αὐτὸς τοῦτον ὁ τῆς βλασφημίας παρῆ-
νεστόριον, ὁ μὴ κατὰ τὴν τετέλεστον θεμελίον
οἰκοδομίαν ποιοσάμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς
μεκίσσας, ἢ καὶ ταχέως διελύθη κατὰ
κυρίως ἀποδοχὴν, πρὸς τὰς ἐγκαλέσασιν
μη κατὰ τὸ δέον πικρῶς ἐγγύσας, μὴ δὲ μὴ κα-
λῶς αἰτήσασιν ἐν ἐφέσῳ σύνοδον ἀλλοτρίως
γράφει πρὸς ἄλλοις οἷς ἐβλήθη, ὑπερ τῆς
ἰδίας βλασφημίας ἀπολογεσάμενος ὡς ἐν
πάσης ἀνάγκῃς ἐς τὸ ταχέως ἐλήλυθεν ἐν
ποικριθείῃ τῆς ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ τῶν
μὴ λεγόντων ἀνθρώπων δὲ τὴν μαρτυρίαν
ὀνομάζουσαν τῶν δὲ, θεοῦ ἵνα γὰρ οὐ
μη δυνῶν ἰστέρον ἀμαρτάνοιτο, ἢ ἀθανάτων
συμπλοκαίων, ἢ προσχερῶν αὐτῶν
τέρων τῶν μερῶν τῶν ἐτέρας σερηθείῃ, τὴν
σοφίαν ἐπένοσε φωνὴν ἐπιστημαίνουσαν
ὡς τὰ μὴ πρῶτα θεοδόσιον τῆς αὐτῆς
προσαθεία τὴν ἐπ' αὐτῶν ἡρομένην ἀπεδοχὴν
ὅσα ἐκέρωσεν εἶτα ὅτι τινῶν ἐπισκόπων
ἐνθεν τε κακείθεν ἀμερόθεντων πρὸς θεο-
δόσιον ἐκ τῆς ἐφέσιων πόλεως, αὐτῶν τε ἀνδρῶν
δέοντων, ἐπέλαπην κατὰ τὸ οἰκίον ἐπα-
ξέου μοναστήριον, ὁ πρὸ τῶν πυλῶν
τῆς νυνὶ θεοπολιῶν διακείμαι, καὶ νεστο-
ρίον ἐπὶ λέξεως ὅσα ὀνομάσαι φασὶ
νῦν τὸ εὐπρεπίου προσαγορεύουσαν, ὅπως
ἴσμεν ταῖς ἀληθείαις πρὸς τῆς θεοπολι-
τῶν διακείμενον, σαδίοις διεσπῆται
πλείοσι δύο. Φησὶ δὲ ἐν αὐτῷ ὁ νε-
στόριον, ὡς τελευτή χρονον αὐτόν δι-
κρίνας, πάντοιας ἐτυχε τιμῆς, καὶ
παντοίων γαρῶν ἀπέλαυσε, καὶ ὡς
αὐτῆς θεοδόσιον θεσπίσαντων, ἀπὸ τῶν

καλεμένην ὄασιν ουγαδύε) τὸ δὲ γε καί-
 ελον ἀπεκρίνατο. ἐδὲ γὰρ ἐπιδαδὶ ὧν τῆς οὐ-
 κείας βλασφημίας ἠρέμησεν ὡς καὶ ἰωάννην
 τὸν τ' ἀνίσχοντα πρὸς τὸν αὐτὰ μινύσαι, ἀε-
 φυγία τε τὸν νεσόριον κατὰ δικαστήριον γρά-
 φῆς ἢ διαλεκτικῶς ἔτερον λόγον πρὸς τινα,
 δὴθεν αἰγύπτιον συγκείμενον περὶ τ' αὐτὸς ὄα-
 σιν ὄξορίας, ἔθατο περὶ τέτων πλαιύτερον
 λέγει. ὧν ἡ τέτυχηκε διὰ τὰς παρ' αὐτὸν κληθεί-
 σας βλασφημίας τὸν πανόπτην μη λαθῶν
 ὀφθαλμὸν, ὅξ' ἔτερον γραμμάτων ἐστὶν εἶναι,
 γρομείων ἀπὸ πρὸς τὸν τ' ἡθεαίων ἠγέμε-
 νοὶ ἐν κείνοισι γὰρ ἐστὶν ἀρεῖν, ὡς ἐπέδ' ἢ μὴ τῆς
 δέσεως ἐτυχεν ἐπεξελεύσεως, ἢ τὰ θεῶν κεί-
 σις αὐτὸν ἐκδέξαμένη, ἀιχμαλωσία, τῆ
 πάντων ἐλεονδότη συμφορᾷ, περὶ ἀλλή.
 ἐπειδὴ γὰρ μείζονον ἐδ' ἔτο πρῶτων, ἀφείθη
 μὲν ἐκ τῶν βλεμμένων, παρ' ὧν καὶ δευτέ-
 ρωτ' ἐτυχε γεγονώς. θεασίμασι ἢ θεο-
 δοσίς τὴν ἐπάνοδον ἐγνωκότες τὶς ἐπιτό-
 πων πρὸς ταῖς ἐξαίμας τῆς ἡθεαίων ἀμεί-
 βων, τῆ τε γῆ περὶ ἡγεγνύμενον, ἀξίως τῆς
 δικίας βιωθῆς τὸν τῆ δ' ἐβίον ἀπέδετο. δ' αὐτε-
 ρ' ἀρεῖα διὰ τῆς κατὰ τὸν θεῶν διηγέμε-
 νός τε ἡνομοθετῶν ποῖα ἀπὸ χερσὶν καθεσῆσι
 τῆς εἰς χερσὶν βλασφημίας. ἀμφοῖν γὰρ περὶ
 πησιῶς ἐς αὐτὸν ἐβλασφημίσαντο, ὁ μὲν,
 κήσμα καλῶν ὁ δὲ, ἀνθρώπον δοξάζων.
 περὶ ὃν ἡδιστα ἀν' ἐπιτομῆ, μεμφομένον μὴ
 κ' τὸ δέον ἔα ἐν ἐφέσω συνελθῆναι ὑπομνή-
 ματα, πανεργία ἢ καὶ τιμὰ θεσμῶ καινότη-
 μία κυρίως τε χαζοῖσι τῆ δ' ἢ ποῖε καὶ πα-
 ρα θεοδοσίς περὶ ἀναχοῖσι τῆ δ' ἢ, ὅξ' ἡλαθῆ καὶ
 ἐδεμιάς φειδῆς τετυχηκώς, τοσέτοις ὄξο-
 στρακισμοῖς κατεκρίθη, ἢ ἔτω τὸν τῆ δ' ἐκλί-
 λυσε βίον. ἢ π' ἢ ποῖε, εἰ μὴ θεῶν κείσις ἐγε-
 γόνε, ἢ διὰ κυρίως καὶ τῶν ἀμφοῖν ἀνὸν ἰερέων,
 ἀμφοτέρων ἀνὸν τοῖς ἀπελθεῖσι συναριθμη-
 θέων, ἢ νῆκα ὡς τιμὴ τῶν θυράθεν σοφῶν ἐι-
 ρηαι, τὸ μὴ ἐμποδῶν ἀναίταγωνίσω βίνοια
 τέμμη) ὁ μὲν, ὡς βλασφημὸς καὶ θεομάχος
 καλακέρει) ὁ δ' ἢ, ὡς μεγαλόφωτος κήρυξ καὶ
 μέγας τῶν ὀρθῶν δομάτων πρόμαχος ἀδ' εἰαί
 τε καὶ κήρυσε) ὡς ἀν' τοῖνυ μὴ ψεύδες γρο-
 φῆν ἀπενεγκώμεθα, φέρε, νεσόριον ἀνὸν ἐς
 μέσον περὶ ἀγάγωμεν τὰ περὶ τέτων διδ' ἀσ-
 κῶν) καὶ μοι τ' σῆς ἐπιστολῆς ἀνάγνωσι ἀνὸν
 εἰα τοῖς ὀνόμασιν, ἢ (οἱ συνελθῆ) πρὸς τὸν τῆς

A qui Oasis dicitur, esse relegatum. Sed
 quod præcipuum est, reticuit. Illic
 enim degens Nestorius, à blasphemia
 suanequaquam destitit. Adeo ut Jo-
 annes Episcopus Antiochiæ hæc ad
 Imperatorem retulerit, & Nestorius
 perpetuo exilio fuerit condemnatus.
 Scripsit etiam alium librum ad quen-
 dam Ægyptium, instar disputationis
 de sua in Oasis relegatione: in quo de
 his rebus uberius disserit. Quas ve-
 rò pœnas dederit ob blasphemias ab
 ipso editas, dum Dei oculum omnia in-
 tuentem latere non posset, ex aliis lit-
 teris perspicitur potest, quas ad Præsidem
 Thebaidis scripsit. In illis enim cer-
 nere licet, quo pacto quoniam congru-
 as adhuc pœnas non dederat, divina ul-
 tio illum comprehendens captivitatì
 subiecit, quæ calamitas est omnium lu-
 ctuosissima. Sed quandoquidem gra-
 vioribus cum suppliciis affici oportebat,
 dimissus est quidem à Blemmyis,
 apud quos captivus fuerat. Verum e-
 dicto Theodosii, qui redire illum de-
 creverat, loca subinde mutans circa fi-
 nes Thebaidis, & ad terram allitus, di-
 gnus antea vitæ exitum fortitus
 est: velut alter Arius, morte sua præ-
 dicans ac denuntians, cujusmodi mer-
 ces maneat illos, qui adversus Chri-
 stum impiè loquuntur. Uterque enim
 illorum, similiter Christum blas-
 phemavit: ille creaturam eum vo-
 cans: hic nudum hominem esse cen-
 sens. Ac Nestorium quidem, qui ac-
 cta Ephesi non recte esse composita,
 sed fraude & illicita Cyrilli machina-
 tione fabricata conqueritur, libenter
 interrogarim, qua de causa, cum The-
 odosius ipsi faveret, relegatus sit, & ci-
 tra ullam misericordiam tot exiliis
 condemnatus, hoc modo vitam finie-
 rit: aut qua ratione, si quidem senten-
 tia illa à Cyrillo & reliquis, qui cum il-
 lo erant sacerdotibus lata, divina non
 fuit, nunc ambobus è medio sublati-
 tis, quo tempore, ut à quodam
 gentili Scriptore dictum est, quod
 amplius in medio non est, nullo resi-
 stente, securâ benevolentia honora-
 tur, ipse quidem, tanquam impius ac
 Dei hostis condemnatus sit: Cyrillus
 verò, tanquam eximius præco & recte
 doctrinæ strenuus propugnator, lau-
 datur ab omnibus & prædicatur. Sed
 ne forte accusemur mendacii, Ne-
 storium ipsum ista narrantem in me-
 dium producamus. Agedum igitur,
 recita mihi quædam iisdem plane
 verbis ex Epistola quam ad Præsidem

Thebaidis scripſiſti. Ob quaſtiones, A Thebaίων ἠγόμενον ἐκ τῶν πρώτων ἀδελφῶν ἡμεῶν ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῆς θεολογίας ἐν ἐφέσω κεκνημένων. καὶ τὴν κλῆρον ἐκ βασιλικῆς καὶ κληρικῆς καὶ πῶν ἐν μέσῳ λελεγμένων ἐπιτομῆς ἐπέδῃ ἐκ βαθέων μὲν ἢ προφρημένη καὶ βασιλικῆς αἰχμαλωσίας, καὶ πυρι καὶ σφαγῆς ἐκ κληρικῆς, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν βασιλικῶν οἰκόν ἐκ οὐδ' ὅπως ἐξέφυγες ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἐόντων, ἀπολελυμένα, μετὰ καὶ διαμαρτυρίας ἡμᾶς ἀπειλητικῆς καὶ ἀπλήξαι διὰ τὰς τὴν χώραν ἐκδραμεῖν, ὡς μαζικῶν αὐτοῦ μὲν ἀνδρῶν ἀμελητῶν παραληφόμενων, ἡκομισθῆναι τὴν θεβαίων καὶ τῶν αἰχμαλώτων λεγόμενων ἐς ἡμῶν οἰκίας βαβαροὶ καὶ οἰκόν προσηγαῖν, βεβλόμενοι, λέγειν ἐκ ἐχθρῶν. οἱ μὲν ἐν πρῶτῳ καλαθυμῆς ἐκάςω διαλωγᾶς ἀπολελυμένοι, μετὰ δὲ Φανερωῶν ἐάνδρῶν ἐγκαθίστωμεν, τῆς πᾶντος Ἰησῆς ἀνδρῶν. δεδοίκαμεν γὰρ μή τις ἡμῶν πραγμασίαν τὴν αἰχμαλωσίαν ποίησιν ἢ φυγάδων καθ' ἡμῶν ἀναπλάσθη διαβολῆς ἢ πνός ἀλλης μηχανήματα μέμψεις, ἐπιτομῆς γὰρ διαβολῶν πάντοσ' ἀπὸν ἡ κακία. διὸ δὲ ἀπέδμεν τὸ ὑμέτερον μέγεθος, τὴν ἡμετέρας αἰχμαλωσίας φρονίσαι καὶ τὸ τοῖς νόμοις δοῦναι καὶ μὴ ἐπιδέναι κακοδεχναίαις ἀνθρώπων αἰχμαλώτων εἰς κακίαν ἐκδοθῶν ἵνα μὴ πάσαις ἐπιτομῆς γῆρας τεραγῶδηται, κρεῖττον εἶναι βαβαρῶν αἰχμαλώτων, ἢ πρόσφυτα βασιλικῆς ῥωμαϊκῆς. καὶ ὄρκους ἐπαγαγόν, ἠτήσων ἐπιτομῆς ἀνενεγκέν τὴν ἡμετέραν ἐξ ὁσέως ἐπιτομῆς διαλωγῆν ἐκ βαβαρικῆς γῆρας ἐπιτομῆς ὡς ὅτε τὴν τῶ θεῶ δοκῶσαν καὶ νῦν ἐξ ἐπιτομῆς περὶ ἡμῶν διαλύσω. Τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπιστολῆς δευτέρας. εἰ τὸς φιλικὸν παρ' ἡμῶν πρὸς τὴν σὴν μεγαλοπρέψαν γράμμα, ἐπιτομῆς ὡς ἐπιτομῆς παρὰ πάρος πρὸς ὑμῶν τὸ παρὸν τὰ τοιοῦτα λογισάμενοι, ἀνάγκη παρεκαλεῖσθαι τὸ ἐν αὐτῷ διηγήσεως, ἀπὸ πολλῶν καθόλου ἐπιτομῆς γέγραμμένης παρ' ἡμῶν, βαβαρῶν λόγους ἐπιτομῆς ὁσέως τὴν ἐπιτομῆς ἐκ πολλῶν πρώτων ἀφανερωμένης, τὰ τῶν νομάδων πλήθους ἐπὶ αὐτὴν ἀναδραμόντες, καὶ μετ' ἕτερα. τῶν ἡμετέρας συμπεριλαμβανόμενων ἐκ οὐδ' ἐκ ποίας ὁρμῆς ἢ ποίαν ἀφανερωμένης τῆς λαέσεως μεγαλοπρεψίας, πρὸς ἐπιτομῆς φανίαν ἵνα τὴν θεβαίων ἐπιτομῆς πέρας ἐπιτομῆς βαβαρικῶν διαβολῶν ἐκ τῶν πᾶντος ἐπιτομῆς πόμειθα, συρόμενοι πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν προφρηθείσεως στρατιωτικῆς βοηθείας. καὶ τὰ πλείονα τῆς

ὁδὸν συνιρέντες, πάλιν ἀγγελοφοντῆς σῆς ἀν-
 δρείας κατὰ λαμβάνοντι κελδοσμο, εἰς τὴν
 πανός ἰσως ῥέψεν συγκοπῆς ἢ τοῖς τῆς σῆς
 ὁδοπορίας συμπώμασιν, ἐν νοτῶν καὶ γη-
 ράσιν σώματι, καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν πλο-
 εῖαν συνιρέντες, ἀφικόμεθα πάλιν εἰς τὴν πα-
 νός προπονίνα Ψυχόρα γέντες, καὶ τοῖς συμ-
 πώμασιν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀλγυθῶν μασηγμέ-
 νοι κακοῖς, μετῆγε ἢ πάλιν ἡμᾶς ἐκ τῆς πανός
 πρὸς τὴν ἑσπέρην ἐνορίαν, ἕτερον τῆς ἀν-
 δρείας ἐγγραφον ἰπλάμνον πρὸς ἄσμα. ταυ-
 τὰ σῆσεσθ κατῆ ἡμῶν λογίζομένων, καὶ τὸ τοῖς
 καλλινοῖς βασιλοῖσι δοκῶν ἐπὶ ἡμῶν ἀνα-
 μενόων, ὁμοίως πρὸς ἄσμη ἰξορίαν κατῆ
 ἡμῶν τελέατην πάλιν ἀφειδῶς ἄλλο συνελθε-
 τὸ καὶ μετῆ ὀλίγα. ἀλλ᾽ ἄρκεσθ ἡμῶν πεπρα-
 μένοις ὁμοίως, καὶ τὸ τοσούτως κατῆ ἐνός
 σώματι ἰξορίας ὁμοίως καὶ τῶν ἀνεχ-
 θῆσι ὁμοίως τῆς μεγαλοπερείας, καὶ παρῆ
 ἡμῶν ἢ δι᾽ ὠν ἔχρη γνωριεθῆναι τοῖς καλλινοῖς
 ἡμῶν βασιλοῖσι δοκιμασίας ὁμοίως ὁμοίως
 κατῆ ὁμοίως ἰαυτὰ παρῆ ἡμῶν ὡς πρὸς
 ἡμῶν ὁμοίως παλῶς συμβεβύλια. εἰ ἢ ἄσμη
 κησῆς καὶ νῦν ὡς τὸ πρῶτον πρὸς τὸ δο-
 κῶν, εἰ γέσθ δοκῶν ἰξορίας ὁμοίως ὁμοίως
 ὁμοίως, καὶ ὁμοίως ἐπὶ τῶν γραμμασι πύξ,
 λαξ, παῖς, θανῆς, καὶ τὴν βασιλείαν τὴν ἔχρη
 βλασφημιῶν, ἐμῆ ἢ ἰξορίας πῆπονθε σωφρονή-
 σας. ἐγὼ ἢ καὶ πῆ γεγεροφῶν τὴν τε-
 λδοίαν ἐκείνη ῥοπήν ἀκήκοα, λέγοντι ὡς
 τὴν γλώσσαν σκώληξ διαερθεῖς, ἐπὶ τὰ μέ-
 ζο τε καὶ ἀθανάτα κατῆ αὐτῆ δικαιοσύρια,
 μελεχῶσε.

Aparte confecta attriti essemus, rursus
 magnanimitatis tuæ mandatum offen-
 dimus sine scripto, quo Panopolim re-
 dire jubebamur. Tot igitur calibus lon-
 gi itineris confecti, corpore & morbo
 & senectute languido, manu & lateri-
 bus contritis, iterum Panopolim veni-
 mus, animam quodammodo agentes.
 Cumque acerbitate casuum, & doloris
 molestiâ adhuc cruciaremur, rursus al-
 liud mandatum à magnanimitate tua
 scriptum, ex Panopoli ad quendam lo-
 cum ei contributum nos abduxit. Et
 cum talia adversus nos finem habitura
 esse existimaremus, & quid invictissi-
 mi Principes de nobis statuerent,
 expectaremus, aliud repente ad-
 versus nos mandatum de quarto exi-
 lio nostro absque ulla miseratione
 compositum est. Et paulo post. Ver-
 rum contentus esto his, quæ acta sunt.
 Sufficiat quæso, tot exilia contra unum
 corpusculum decrevisse, & post relati-
 ones, quas ad principes misit tua ma-
 gnificentiâ, ut à nobis quoque per quos
 id fieri decet, invictissimis principibus
 rei veritas indicetur, humaniter per-
 mitte. Hæc nostra sunt consilia tan-
 quam parentis ad filium. Quod si
 nunc quoque sicut antea, indignatus
 fueris, fac, quodcumque tibi placuerit,
 si quidem animus tuus nulla ratione fle-
 cti potest. Hunc in modum Nestorius
 in suis litteris, quasi pugnis & calcibus
 feriens atque insultans, Imperatores si-
 mul ac magistratus convitiis appetebat,
 ne iis quidem, quæ perpeffus fue-
 rat malis prudentior factus. Ego vero
 Scriptorem quendam legi, de illius
 morte ita narrantem: eum linguâ ver-
 mibus erosa ad graviora & sempiterna
 migrasse supplicia.

Κεφ. η΄.

CAP. IIX.

ὡς μετὰ νεσθόριον μαξιμιανός, καὶ μετὰ τὸν πρῶτον ἐπὶ τῶν
 ἄτα φλοβιανῶν γίτηται.

Quomodo post Nestorium Maximianus, &
 post hunc Proclus, deinde Flavianus,
 Episcopi facti sint.

Μετὰ δ' ἐν τὸν νεσθόριον αὐτὸν τὸν ἀλά-
 σον, τῶν κωνσταντίνης ἰσοδιδμα πόλεως
 τὴν ἐπισκοπὴν ἐπὶ ῥέπειαι μαξιμιανός, ἐφ' ἢ
 πάσης εἰρήνης ἢ τῆς τῆς τελέχικεν ἐκκλησία.
 τότε ἢ αὐτῶν ἀνθρώπων γυρομένη, πρῶ-
 κλῶ τῆς οἰακας τῆς κατῆδρας ἐγγχεῖζε-
 ται, ὅς πάλαι κυζίκης ἐπίσκοπος ὁμοίως
 ὁμοίως, καὶ τῶν τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων σει-
 λαμένα πορείαν, φλαβιανός τὸν ἔργον δια-
 δέχεται.

Post mortem execrandi Nestorii,
 Episcopatum Constantinopoleos
 suscepit Maximianus, sub cuius admi-
 nistratione, Ecclesia Dei tranquillissi-
 mam pacem consecuta est. Quo ex
 hac luce subiato, Proclus sedis illius ca-
 pèssit gubernacula, qui jam pridem E-
 piscopus Cyzici fuerat ordinatus. Hoc
 etiam fatali lege defuncto, Flavia-
 nus Episcopatum regie urbis sortitus
 est.

Ἰηφον, ἐπειδὴ τὰ παρ' αὐτῶν κερυμδία νῦν δοκιμάζονται ἐν τῷ τῷ συνεδρίῳ ἀνακαλεῖται ἰδὲ τῆς καθαιρέσεως διτυχῆς παρὰ διοσκῶν καὶ τῆς ἀμφ' αὐτὸν, ὅπως δὴ τοῖς πεπραγμένοις ἀνείληπται καὶ κατακρίνεται δὲ καθαιρέσεως Φλαβιανὸς καὶ εὐσεβίου ὁ τῆς δορυλαίας πρέσβευς. καὶ ταύτην καὶ ἰβας τῆς ἐδεσπῶν ἐπίσκοπος ἀποκηρύσσεται. καθαιρεῖται δὲ δανιὴλ ἐπίσκοπος καὶ ῥῶν, εἰρηναῖος τε αὐτῶν, καὶ πρὸς γε ἀκυλίῳ εὐέλκῃ ἐπὶ ἁγία καὶ τῶν σωφρονιστῶν χάριν τῶν κωνσταντιναίων ἐπίσκοπος αὐτῶν. καθαιρεῖται δὲ παρ' αὐτῶν καὶ ὁ τῶν κρησῶν ἐπίσκοπος Θεοδώριος, καὶ μὴν καὶ δόμιος ὁ τῆς ἀντιοχείων, ἐφ' ᾧ τί λοιπὸν γέγονεν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. καὶ ἔτι μὲν τὸ ἐν ἐφέσῳ δεύτερον διελεύθη συνεδρίον.

Atiam expectantibus: quoniam ea, quæ ab ipsis iudicata sunt, nunc examinantur. In hac Synodo Eutyches quidem à Dioscoro & ab Episcopis, qui cum illo erant, rescissâ depositionis sententiâ, in integrum restitutus est, sicut in actis continetur. Flavianus vero & Eusebius Dorylæi Episcopus, damnati sunt ac depositi. In eadem synodo Ibas quoque Edesenorum Episcopus, à communi- one submotus est, & Daniel Carrarum Episcopus est destitutus: Irenæus item Tyri, & Aquilinus Bybli. Gesta sunt etiam quædam pro Sophronio Constantinensium Episcopo. Depositus est ab iisdem etiam Theodoritus Episcopus Cyri, & Domnus Antiochenus Episcopus. De quo quid postea factum fuerit, invenire non potui. His ita gestis, soluta est secunda Synodus Ephesina.

Κεφ. ια΄.

Κπολεγία τῶν συγγραφῶν ὑπὲρ τῶν ἡμῶν διαφορῶν, καὶ κατὰ γίλωσ τῶν ἑλληνικῶν ὕθλων.

ΜΗ μοι δέ τις τῶν εἰδωλομανέντων ἐπιγέλαση, ὡς τῶν δευτέρων τῶν προ- κηρυχθέντων, καὶ προσεφθεροκόντων αἰετι τῆ πίστες καινότερον. ἡμεῖς μὲν γὰρ τῶν ἀφρασῶν καὶ ἀνεξιχνίασιν τῶν θεῶν φιλανθρωπιῶν ἐρδυνῶτες, καὶ ἐς τὰ μάλισα σεμνύνει καὶ ἐξαιρεῖν βεβλόμενοι, ἢ τῆ δὲ ἡκείσε προπομθεῖ καὶ εἰς ἀδυνασίῳ τῶν αἰρέσεις ὡς ἀχειριστοῖς ἐξδρηκῶτων, πρῶτον πῶς βλασφημεῖν ἠθέλησεν, ἢ ἀτιμάσαι τὸ θεῖον βεβλόμενοι ἐξωλίωσεν ἀλλὰ μάλλον ὑπολαμβάνων κρείσσον τῶν φθασάντος λέγειν εἰ τὸδε πρὸς εὐδοκίαν καὶ τὰ μὲν συνεκτικὰ καὶ κύρια πᾶσι κοινῶς ὁμολογῆσαι. τελεῖς γὰρ ἡμῖν τὸ προσηκόντα, καὶ μονὰς τὰ δόξολογῶμεθα, ὅ, τε πρὸ αἰῶνων ἡμῶν θεὸς λόγος, σαρκὸς ἐκείνου δὲ δὲ ἑρῶν ἡμῶν φειδοῖ τῶν πλάσμα. εἰ δὲ ἄλλα ἄλλα κεκαίμενοι, γεγόνασι καὶ ταῦτα τῶν σωτήρων ἐκείνου θεῶν ἀντεξοία καὶ ἐκείνων, ἵνα μάλλον ἡ ἀγία καθολικὴ, καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία, ἐν τῷ δεῖν κακείθεν πρὸς τὸ θεῖον τε καὶ δισεβῆς ἀιχμολογῶν τὰ λεγόμενα, καὶ πρὸς μίαν ἀπεξομῶν τῶν διθεῖαν ὁδὸν ὑπολήσῃ. διὸ καὶ τῶν ἀποστολῶν μαλα

CAP. XI.
Defensio varietatis opinionum, quæ sunt apud Christianos, & derisio fabularum Gentilium.

Nemo porro Gentilium nos derideat, propterea, quod posteriores Episcopi, priores destituant, ac semper novi aliquid adjiciant fidei nostræ. Nos in explicabilem & investigabilem Dei erga homines benevolentiam scrutantes dum eam maxime honorare & omnibus modis extollere cupimus, aut hanc, aut illam sententiam sequimur. Nec quisquam eorum, qui inter Christianos hæretes excogitarunt, de dicta opera impie loqui voluit: aut cum divino numini contumeliam facere decrevisset, in errorem delapsus est: sed potius unusquisque eorum existimavit, se, qui hoc dogma assereret, melius dicere quam reliquos, qui ipsum præcessissent. Et ea quidem, quæ præcipua sunt ac fundamenta fidei nostræ, uno consensu omnines confitemur. Trinitas enim est quam adoramus, & unitas quam glorificamus: & Deus idem ac verbum, ante sæcula genitum, & propter homines secunda generatione incarnatum. Quod autem in aliis capitibus quædam innovata sunt, id ex eo factum est, quod Servator noster Deus liberam nobis facultatem reliquit de iis sentiendi, ut sancta Catholica & Apostolica Ecclesia, ea quæ ab utraque parte dicuntur, ad rectam normam ac pietatem traducat, & ad unam planam rectamque sententiam perveniat. Atque ob hanc causam sapienter admodum

dixit Apostolus Paulus : Oportet hæreses esse inter vos, ut qui probi sunt, manifesti fiant. In quo admirari etiam licet ineffabilem Dei sapientiam, qui ad divinum Apostolum Paulum dixit: Virtus enim mea in infirmitate perficitur. Ex quibus enim causis Ecclesiæ divulsa sunt membra, ex iisdem recta & irreprehensibilis doctrina accuratius limata & exposita est: & catholica atque Apostolica DEI Ecclesia majus incrementum accepit, & ad ipsum usque cælum sublata est. Gentilium verò superstitionis alumni, dum nec Dei naturam, nec ejus providentiam in rebus humanis investigare student, & majorum suorum, & suas invicem opiniones evertunt. Novos enim subinde Deos excogitant, eosque ex propriis animi perturbationibus designant ac nominant, quo scilicet libidinibus suis impunitatem concilient, hujusmodi Deos sibi adfiscendo. Sic certe apud illos, qui sumus habetur Deus, & Pater hominum simul ac Deorum vocatur, in avis speciem mutatus, Adolescentem Phrygem impudenter rapuit, & mercedem stupri poculum ei tribuit, permittens ut ipsi amoris gratiâ propinaret, quo uterque simul cum nectare dedecus ac probrium hauriret. Idem innumeris aliis sceleribus, quæ ne vilissimis quidem hominibus permittuntur, se inquinavit. Et in omnes brutorum animalium species, ipse omnium brutissimus mutatus, Androginus factus est, non in utero quidem, sed in femore factum gestans, ut & ista præter naturam ab eo committerentur. Unde ortus Bacchus ipse quoque Androginus, utrumque sexum contumelia affecit: Auctor temulentia, ebrietatis & crapulae, & omnium, quæ inde nascuntur malorum. Huic Ægiocho & Alti-tonanti aliud quiddam ut magnificum attribuunt, patricidam cum appellantes, quod extremum apud omnes scelus existimatur: propterea quod Saturnum, qui malo fato ipsum genuerat, ex regno expulisset. Jam vero quid de scortatione dicam ab ipsis consecrata, cui Venerem Cypriam è concha genitam præfecerunt: quæ continentiam quidem, tanquam scelus quoddam ac piaculum averfatur: stupris vero & quibuslibet flagitiis delectatur, iisque ipsis coli sese ac placari cupit. Cum qua Mars congressus, astu Vulcani reliquis diis spectandus ac deridendus exponitur. Riserit etiam non immeritò quispiam Phallos eorum, &

σαφῶς εἰρηλαί. δὲ δὲ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῶν ἵστανται, ἵνα οἱ δοκιμοὶ φανεροὶ γίνωσιν καὶ διαμαρτυροῦσιν τὰ τέτρωτα ἐστὶν, τὴν ἀρρήτων τῶν θεῶν σοφίαν, τὰ καὶ πρὸς τὸν θεασσοῦν παύσειν εἰρηκότες. ἢ γὰρ δύναμις μὲν ἐν ἀδυναμίᾳ τὴν λειπέται. Ἐξ ὧν γὰρ τῆς ἐκκλησίας ἀπερραγῆν τὰ μέλη, ἐκ τῶν τῶν θεῶν καὶ ἀμωμῶν πλεονᾶν ἀπέξεδιητε καὶ ἀπέλειπε δόγμα, καὶ πρὸς ἀύξησην καὶ τὴν ἐς ἕρως ἀνάστασιν καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἔθεξεν ἐκλήνωση ἐκκλησία. οἱ δὲ γε τῆς ἐλληνικῆς πλάνης τῶν φιμοί, ἐ θεὸν ἐξευρεῖν βεβλόμενοι, ἢ τῆν αὐτῶν ἀειτέρας ἀνθρώπων κηδεμονίαν, τὰ τε τῶν φθασάντων, τὰ τε ἀλλήλων καταλύσασιν, ἀλλὰ θεὸς ἐπὶ θεοῖς ἴπνοεντες, καὶ τῶν ἀκείων παθῶν χειροβόντες τε καὶ ὀδομαίοντες, ἵνα συγνώμην ταῖς οἰκείαις ἀκολασίαις πορίζωντο, θεὸς τοιούτους ἴπνοε φορμῶν ὡς ἀμέλει ὁ παρ' αὐτοῖς ὑπαίθε πάσης ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν φεύγατὸ μερῶν ἐκ ὄρνεον μετὰ τῆς ἀσελγῶς διήσπασιν μὲν ὅν τε τῆς ἀσελγῶς, τὴν κύλικα παρέρχεται, τὴν φιλοσοφίαν προπίνειν ἴπνοε, ὡς ἀνμῆ, ἔνεκταρ καὶ τὰ ὀνειδή κοινῶς πίνουεν ὅς καὶ μυρίοις ἄλλοις ἀποπήμασι, καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπνοορευμένων, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀλόγων ἰδέαν ὁ παντα ἀλογάταίθε μετὰ ἀληθείας, ἀνδρῶν ἴπνοε, εἴ καὶ μή τὴν γαστέρα, ἀλλὰ γὰρ τὸν κερὸν κνοφροῦν, ἵνα καὶ ταῦτα τῶν φύσιν αὐτῶν πρᾶτῶν. ἔκ τὸ διθυράμβον κῆμα ἀνδρῶν γυμνον, ἐκάλεσαν ἐπιβρίσει ὄρνεον, μέθης ἐξάσπον, οἶνοφλυγίας τε αὐ καὶ κραυγῆς, καὶ γεῖωλοκασίας, καὶ τῶν ἐν τῶν δεινῶν. τῶν τῶν ἀιγίωχῶ τῶν εἰλεβρεμέτη καὶ πσεμνὸν ἐκείνο ἀειμῆσιν, παρὰ τῶν ἀποκαλέντες τὴν ἐσχάτην παρὰ πᾶσι παύσειν, ὅτι τὸν κέρνον τὸν κακῶς αὐτὸν φύσαντα τῆς βασιλείας ἐξωθήσαντα. τί δὲ ἂν φαῖν καὶ ἀπὸ τῆς θεεργηθείσης αὐτοῖς πορνείας, ἢ τῶν ἀφροδίτην τὴν κοχλοχρητήτην κυπελαὶ ἐπέσπασαν τὴν μὲν σαφροσύνην, ὡς ἕνα γὰρ τὴν χεῖμα καὶ τὴν ἀλλῶς ἐκτεπον μυσταπόμῆτην πορνείαις δὲ καὶ πάσαις ἀσελγῶν αἰς ἡδομῆτην, καὶ τῶν ἰλάσκαδ βεβλόμενῶν μεθ' ἧς ἀγῆς ἀσημονεῖ, τοῖς ἡφῶσιν τεχνάσμασιν ὑπὸ τοῖς θεοῖς διατεταμένους τε καὶ γελώμενοι. γελάσει δὲ ἂν τῆς

δικαίως καὶ Φαλλὰς αὐτῶν, καὶ ἰθυφάλλας, καὶ Φαλλαγωγίαν, καὶ πρίαπον ὑπερμεγέθη, καὶ πάντα ἀχρημονιμοσίω τιμώμενον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια, καθ' ἑνὸν ἐπανέτα, ὅτι γένητο ἔχ' ὄρα, ἀλλὰ τῷ σκοτῶ σιωποῦν καὶ κείνη ἴθισαν τέτων τοῖς ἀιχρῶς πμῶσι τε καὶ πμωμύροις καλαμπανορδύων, ἐπὶ τὴν νόσον τὸν πῶλον ἐκκενήσωμεν, καὶ τὰ λοιπόμενα τ' Θεοδοσίῃ βασιλείᾳ ἐυσυνόπῳς ἀποδώμεθα.

A Ichifallos, ac Phallagogia, & enormem Priapum, ac Panem, qui turpi colitur membro. Mysteria item, quæ Eleusine celebrantur, ob id solum laudanda, quod à Sole non videntur, sed perpetuis tenebris damnata sunt. Verum hæc, tam his, qui ista turpiter colunt, quam iis, qui coluntur relinquentes, equum ad metas incitemus, & quæ superlunt de rebus gestis Theodosii, omnium oculis subijciamus.

Κεφ. ιβ'.

Ἐπιστολὴ τοῦ βασιλεῦς Θεοδοσίου πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως.

Γραφίαν δὲ ἔν' αὐτῷ πανδοσεβῆς διάταξις, ἀνατὸ πρῶτον βιβλίον κειμένη, ἰεσνιανῶς κωδὶξ ἀνόμασαι, τρίτη τὸν δριθμόν ἔ' πρώτῃ πτλῆ τυγχάνουσα· ἐν ἣ τὸν πάλαι πυθέμενον παρ' αὐτῶς αὐτῷ νεσοείῳ γέγραπται, Θεοδὸν κινήσεις, ἀπάσαις τὸ δὴ λεγόμενον ψήφοις κατέχευεν ἀναθέματα ἁεθελῶν, καὶ γέγραφεν ἐπὶ λέξεως ὡδ' ἐπιθεωροῦμεν τὰς ζήλητας τὴν ἀσεβῆ νεσοείῳ πῖσαν, ἢ τῇ ἀθεμίτῳ αὐτῷ διδασκαλία ἀκολοθῆντας, εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἴεν ἢ κληρικοί, τῶν ἀγίων ἐκκλησιῶν ἐκβάλλεσθαι, εἰ δὲ λαϊκοὶ ἀναθέματα ζεῶσθαι, τὴν ἐπιθεωροῦμεν αὐτῶν ἑτερονομοθεσίαι τ' ἡμετέρας ἐνεκα ἰρησικίας, τὸν διάπτωρον αὐτῶ ζήλον δεκνύσθαι.

CAP. XII.

Quod Imperator Theodosius hæresin Nestorii profigavit.

Scripta est ab eodem Imperatore Constitutio admodum pia; quæ relata est in primo Justiniani libro, qui Codex dicitur, estque numero tertii primi tituli. In qua Theodosius, cum quem prius in deliciis habuerat, sicut ipse Nestorius scribit, divinitus incitatus, omnibus, ut ita dicam, calculis condemnavit, anathema ei denuntians his verbis; Præterea sancimus, ut quicumque impiam Nestorii fidem æmulantur, vel nefariam ejus doctrinam sectantur, si quidem Episcopi vel Clerici sint, sacris Ecclesiis ejiciantur: si vero laici, anathemate feriuntur. Sunt & alix leges pro nostra religione ab eodem datæ, quæ ardentissimum ejus zelum abunde testantur.

Κεφ. ιγ'.

Περί τῶ ἀγίου Συμεῶν τῷ συλίτῳ.

Ἐν τῷ τῷ τῷ χρόνῳ ἡμᾶς τε καὶ διεφάνη καὶ συμεωνῆς, ὁ τῆς ὁσίας καὶ πάλαι αἰοιδίμῃς μνήμῃς, πρῶτ' ὅτι τῷ ἐπὶ κίον ὁ σάσιν ἐπὶ ἠδύσας, διπηχὺ μῶλις ἐνδιαίτημα τὸ ἁεθμελεῖον, δόμνα τῶν κἀδε τῶν ἀντιοχεῶν ἐπισκοποῦντ' ὅς ἐπὶ δὴ παρ' αὐτὸν γέγονεν, ἐκπλαγεῖς τῶν σάσιν καὶ τῶν διαίταν, τῶν μυστικῶν ἐργῶν ἐγγίχεθ. ἀμφω δὲ ἐν σιωπῇ θῆτε, καὶ τὸ ἀχραντὸν ἱερεργήσαντες σῶμα, τῆς ζωοποιῆς κοινωνίας ἀλλήλοισι μετέδωσαν. ὅδε ἐν σαρκὶ τῶν ἑρανοῦν διωάμεων πολυλείαν ζήλωσας, ἐξαιρέσει μὲν ἐαυτὸν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ τῶν φύσει βιασάμενος τὴν τέως κατῶ βεβίθεσαν, ὅ μὲν ἑώρα δὴ καὶ ἐ μέθον ἑρανοῦ καὶ τῶν ἐπὶ

CAP. XIII.

De sancto Symeone Stylita.

Isdem temporibus floruit atque inclaruit Symeones, vir sanctæ ac percelebris memoriæ. Hic primus stationem super columnâ instituit, cujus domicilii ambitus vix duorum erat cubitorum: quo tempore Dominus Antiochenæ urbis Episcopatum administrabat. Qui cum ad Symeonem venisset, stationem ejus ac vivendi tationem admiratus, secretiora quædam concupivit. Ambo igitur in unum convenerunt, & cum immaculatum Corpus sacrificialient, vivificam Communionem sibi mutuò impertierunt. Hic Angelorum conversationem in carne æmulatus, à terrenis quidem rebus sese abduxit: Et vim inferens naturæ, quæ deorsum vergit, sublimiâ appetiit. Ac mediis inter cælum & res

terrenas constitutus, Deum allocutus est, & una cum Angelis Deum glorificavit: ex terris quidem supplicationes pro hominibus offerens Deo: Ex caelis verò supernam benevolentiam hominibus concilians. Hujus miracula conscripta sunt à quodam, qui hominem viderat, & rebus ab illo gestis interfuerat. Sed & Theodoritus Episcopus Cyri, ejusdem viri miracula admodum diffuse commemoravit. Verum deprehendimus, id ab illis præcipue omissum esse, cujus memoria apud sanctæ Solitudinis incolas etiamnum servatur, & quod nos ab illis accepimus. Cum igitur Simeones iste, qui in terris Angelus, & in carne civis cælestis Hierusalem fuit, novam hanc & mortalibus habitenus ignotam vivendi rationem instituisse, sanctæ solitudinis incolæ quendam ad eum miserunt, mandantes ut ex illo sciscitaretur, quamnam esset hæc nova ac peregrina conversatio, & cur viam jam tritam & Sanctorum vestigiis impressam relinquens, aliam ipse novam nullique mortalium adhuc cognitam inivisset: simul præcipientes ei ut descenderet, & electorum Patrum viam insisteret. Quod si ille paratum se ostendisset ad descendendum, jussissent, ut suo more vivere fineretur. Obedientia enim ejus fati declarari, quod Deo duce atque auctore hujusmodi exercitationem suscepisset. Si verò detrectaret, ac propriæ voluntati inservire mallet, nec ipsorum monitis illicò obsequeretur, mandarunt ut eum vî abreptum detraheret. Qui cum ad illum venisset, & Patrum ei mandatum exposuisset, & confestim Symeon alterum pedem demississet, ut præceptis Patrum obtemperaret: is, qui ad illum missus fuerat, permittit ei, ut cursum, quem instituerat, teneret, his eum verbis compellans. Fortis esto & viriliter age. Statio tua à Deo est. Hoc Symeonis factum prorsus memorabile, hoc loco commemoravi, quod tamen ab iis, qui de illo scripserunt, prætermisum est. Tanta portò divinæ gratiæ virtus in eo inerat, ut cum Imperator Theodosius Judæis Antiochiam incolentibus synagogas, quas Christiani illis ademerant, restitui jussisset, Symeon tanta cum fiducia ac libertate ad eum scripserit, tamque acriter eum objurgaverit, solum Imperatorem solum DEUM reveritus: ut Imperator Theodosius, revocata jussione sua, cunctam gratiam Christianorum fecerit:

Α γῆς χροόμενος, ἐν συγχάνει τεταῖ θεῷ μὲν τῶν ἀγγέλων δοξολογῆ ἐν μὲν τῆς γῆς, τὰς ὑπερῶν τῶν ἀνθρώπων προσεβίαι τὰ θεῷ προσάγει μὲν ἔρανθ ἢ τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀναθεῖσθ μείναι κατὰ πρῶτον. τὰς τὰς θεοσεβείας γέγραφε μὲν καὶ τις τῶν αὐτῶν νομένων. γέγραφε ἡ καὶ λογίως ἀπέθετο θεοδώριον, ὁ τῶν κυρεσῶν ἐπιχορηγῶν ἐν ᾧ τὰ μάλις παραλελοιπότες, ὁ μὲν ἰνὸν σωζόμενον παρὰ τοῖς τῆς ἀγίας ἐρημικαίη φάμεν, καὶ παρ' αὐτῶν παρελθόντων μὲν. ὅτε δ' ἐν συμειώνης ἐστὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀγγελῶν, ὁ ἐν σαρκὶ τῆς ἀνω ἱεραρχίας πλοῦτης, τῶν ξένων ταύτων καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστα κέρκον ἐπέηδυσσε, σέλλασίτνα παρ' αὐτὸν οἱ τῆς ἀγίας ἐρημικαίη ἐλάμενοι φάμεν, οἱ τῆς ἱεροπροπρῆς ἀνὴρ πολυήθεια. πῶν τῶν τρημμένων καὶ τοῖς ἀγίοις περὶ ἀνημῆν ἰδὸν ἀφῆς, ἀλλῶν τῶν ξένων καὶ τοῖς ἀνθρώποις καθάπαξ ἀγνωσμένην ὁδὸν; καὶ ὡς ἐπὶ τῶν τῶν ἀφῆσιν αὐτὰ κατὰ εἶναι, καὶ τῶν τῶν λεκτῶν παλέων ὁδὸν ἀνῆν. ὅπως εἰ μὴ ἐκθύμως ἐαυτὸν πρὸς τῶν κατὰ εἶναι δὴν συγχαρῆν ἐκέλευσαν αὐτὰ τῶν ἰδίων ἐπὶ χρεῖν. ἐν γὰρ τῆς ὑπακοῆς δῆλον εἶναι, ὡς ἐν θεῷ ποδηγηθεῖς ὡς διατῆδῆς. εἰ δὲ γε ἀνίσταίν, ἢ καὶ τῶν ἰδίων θελήματων δὲ λῶν γροῖς, καὶ μὴ πρὸς τῶν ἐπιπροσῶν ἰδουρμησοῖ, καὶ πρὸς βίας αὐτὸν κατὰ εἶναι. Ὅς ἐπειδή περ παρ' αὐτὸν ἐχρῆτο καὶ τῶν τῶν παλέων ἀπήλειεν ἐν τῶν, ὡς ὡς τε δάττερον τῶν ποδῶν προῦπεμνε, τῶν παλέων τὴν ἐπιπροπρῆν ἐκπληρῶσαι βεβαίω μὲν, ἀφῆς αὐτὸν τὴν ἰδίαν ὁδὸν ἐκπληρῶν, ἐπιπρογῆξάμεν. ἴχνη καὶ ἀνδρῶν ἡ σάσις σε παρῶν, θεῷ ἐστὶν ὁμοί ἀξιολογητῶν ἐξέλεθη, τοῖς περὶ αὐτῶν γεγραφῆσι παρεμῆνον τῶν τῶν ἢ τῆς θείας χάριτος ἐπέσηψε δύναμις, ὡς καὶ θεοδοσίος τῶν ἀποκροῦν τῶν θεοσωτικῶν τῶν κατὰ τὴν ἀνδρῶν καὶ ἰδαίους ἀποδοθῆναι τὰς σφῶν σωμαγωγὰς, ἄσπερ ἐφθῆσαν παρῶν χριστιανῶν ἀφῆρημένοι, ὅτι παρῆσια γέγραφε ὅτι σφοδρῶς ἐπέμψε, μόνον τῶν ἰδίων βασιλεία δὲ λαβόμεν, ὡς καὶ τῶν βασιλείων θεοδοσίος τῶν ἰδίων ἀνακαλεσάμενον κελῶν σφῶν πάντα πρὸς χάριν χριστιανῶν ἐκπληρῶσαι

ἡ δὲ ἀλδσαι ἡ καὶ τὸν ὑπαρχον τὸν ταῦτα δι-
 δάξαντα τῆς ἀρχῆς. δευθῆναι τε ἔπειτα
 καὶ ἀεὶς μαρτυροῦν ἐπὶ ῥήματι, ἵκε-
 τάων τε καὶ ἔνδεον ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τῆς οἰκεί-
 ας εὐλογίας μεταδιδόναι διατετυχοῦν
 ἐν σαρκὶ τὸν δὲ τὸν βίον διαθλῶν ἔτη ἑξ
 καὶ πενήκοντα. ἐν μὲν τῷ πρώτῳ Φεβρί-
 οῦ μηνί ἐν ταῖς εἰκοσι κατηχῆται, ἔτη ἑνέα. ἐν
 δὲ αὐτῇ τῇ καλεσμένῃ μάνδρα, ἐπὶ καὶ τεσ-
 σαράκοντα ἐν πνι μὲν σενωπῶ ἔτεσι δέκα,
 τὸν ἀγῶνα διανύσας. ἐν δὲ κίσι βραχυτέ-
 ροις ἐπὶ καὶ ἐπὶ τεσσαρακοσίαις ἔτη
 τριάκοντα. τέταρτον τὸ πανάγιον σῶμα μέλα
 τὴν ἐνθὲν ἐκδημίαν καὶ τὴν ἀνποχέων
 ὑπερῶν ἐσήχηται, λέοντι τὰ σκήπτρα διεπον-
 τῶ, μαρτυροῦν τῆς ἀνποχέων προε-
 δροῦντι, δευθῆναι ἡ αὐτῶν ἐῶν στρα-
 τῶν ταγματῶν, μὲν τῶν ἀμφὶ αὐτῶν
 στρατιωτικῶν τελεῶν τε καὶ λοιπῶν, κατὰ τὴν
 αὐτῶν μάνδραν ἡρομένων, καὶ τὸν πάνσε-
 πτον διασωσάντων νεκρῶν συμεῶν τε μα-
 καρίαι, ὡς ἀν μὴ αἱ γεννηθῶσαι πόλεις
 σωελθῶσαι τέτον διαπαύσιν. θαυμά-
 των τοῖνυ μεγίστων καὶ καὶ τὴν ὁδοπορίαν
 ἡρομένων, κομίζεται καὶ τὴν ἀνποχέων τὸ
 αὐτῶν πανάγιον σῶμα. ὁ καὶ λέων ὁ αὐτο-
 κροῖτωρ ἐξητήσατο ἡ δὲ τῶν ἀνποχέων
 λαβῆναι. καὶ δεήσεις οἱ τῆς ἀνποχέων πρὸς
 αὐτὸν ἀνατενάμενοι γεγραφασιν ἕτως.
 δια τὸ μὴ ὑπάρχειν τείχη τῇ πόλει, πέ-
 πηκε γὰρ ἐν ὄρεϊ, ἡγάγομεν τὸ πανάγιον
 σῶμα, ὅπως ἡμῖν γῆται τείχη καὶ ὀχυ-
 ρωμα. οἱ καὶ παιδῶν, ἐν δὲ ταῖς δεή-
 σεσι, τὸ σέπτον αὐτοῖς εἶασε σῶμα. τέταρτον
 πολλὰ μέγιστον ἡμῶν ἐφυλάχθη, ἡ καὶ τὴν
 ἀγῶνα κορυφῶν μὲν πολλῶν ἱερῶν τεθεῆμαι,
 ἐπὶ κορυφῶν τῆνικαδὲ γρηγορίαι τε πα-
 ναθημῶν, φιλιππικῆ δὲ δευθῆναι παρα-
 φυλακῆς ἐνεκα τῶν ἐῶν ἐκτραυμά-
 των, ἡμῶν λείψανα ἀγῶν οἱ ἐκπεμφθῆ-
 ναι. καὶ τὸ παραδόξον, αἱ καὶ τῆς κεφαλῆς
 ἐπικείμεναι τείχες ἐ διεφθάρσαν ὡς δὲ αὐ-
 τῶν καὶ τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶν, δι-
 ασώζονται καὶ τὸ καλά τῶν μέλων δέρ-
 μα, ἐρρυθθῶσιν μὲν, καὶ ἀπέσκληκε σῶ-
 ζεται δὲ ἐν ὁμοίᾳ, καὶ τῶν ὀδόντων δὲ οἱ
 πλείους, οἱ μὴ δὲ οἱ χερσῶν ἀνθρώπων
 πρὸς τὸν βίον ἀφῆρέθησαν, δια τὸ ζῆμασι

A & Praefecto pratorii, qui hac ipsi fug-
 gesserat, potestatem abrogaverit: pec-
 tieritque nominatim à sanctissimo ac-
 que Aerio Martyre, ut pro ipso Deum
 precaretur, suamque ipsi benedicti-
 nem impertiret. Porro Symeon in
 hac exercitatione sex & quinquagin-
 ta annos vixit. Novem quidem an-
 nos in primo monasterio, in quo divi-
 nae vitae præceptis fuerat imbutus. Se-
 ptem vero & quadraginta, in eo lo-
 co, qui dicitur Mandra: decem vi-
 delicet annos in quodam angiportu;
 in brevioribus autem columnis, se-
 ptem: triginta autem annos in colu-
 mna quadraginta cubitorum labori-
 oso certamine perfunctus. Hujus
 sacratissimum corpus post obitum An-
 tiochiam deportatum est, Leone im-
 perium tum gerente, & Martyrio
 Antiochenæ urbis Episcopatum ad-
 ministrante: cum Ardaburius Magi-
 ster Orientalis militiæ, unâ cum mi-
 litaribus numeris, quos circa se ha-
 bebat, & cum reliqua omni multi-
 tudine ad Symeonis mandram venis-
 set, & sanctum beatissimi viri corpus
 servasset, ne à finitimis civitatibus
 subriperetur. Igitur sacrum ejus cor-
 pus, non sine ingentibus miraculis,
 quæ per totum iter facta sunt, delatum
 est Antiochiam. Quod & Imperator
 Leo ab Antiochenis sibi dari popo-
 scit. Verum Antiocheni missi ad Prin-
 cipem supplice libello, his verbis sunt
 usi. Quoniam civitas nostra muros non
 habet: corruerunt enim ob indigna-
 tionem divini Numinis: sanctissimum
 corpus huc importavimus, ut nobis
 pro muro munimentoque esset. Qui-
 bus permotus Leo, precibus eorum
 cessit, & sacrosanctum corpus eis re-
 liquit. Hujus complures reliquæ ad
 nostra usque tempora asservatæ sunt.
 Et sanctissimum ejus caput ipse præ-
 sentibus multis sacerdotibus vidi, ce-
 leberrimo Gregorio Episcopatum
 Antiochenæ urbis gubernante: cum
 Philippicus ad custodiam ac præsi-
 dium Orientalis militiæ, pretiosas
 Sanctorum reliquias ad se mitti postu-
 lavisset. Et quod mirandum est, ca-
 pilli capitis nequaquam difflexerunt:
 sed perinde ac si ille adhuc viveret
 atque inter homines versaretur, in-
 teger manent. Curis item in fron-
 te rugosa quidem est atque obdura-
 ta: Manet tamen adhuc incolumis:
 sicut & dentium plerique, exceptis
 his, quos pii quidam ac fideles vi-
 ri per vim abstulerunt. Qui quidem

dententes magnitudine sua abunde testantur, qualis quantusque fuerit vir DEI Symeones. Adjacet capiti catena ferrea quam ille collo gestaverat: cui utpote laborum loci gloriofum corpus honores ipsi a Deo concessos communicavit. Nam ne mortuum quidem Symeonem, earum illud ferrum defecit. Hujus porro viri res gestas figillatim percenterem, tum mihi narranti, tum legentibus non mediocrem fructum allaturas, nisi Theodoritus, ut jam dixi, eas fusius exposuisset.

CAP. XIV.

De stella, qua sperceruntur in porticu juxta columnam Symeonis, quam scriptor hic, & alii complures viderunt: & de capite ejusdem sancti Symeonis.

IAm vero aliud quidpiam quod ipsemet vidi, huic historiae inferam. At debam incredibile cupiditate visendi delubrum sancti illius viri. Distat autem illud ab urbe Antiochia stadiis trecentis, situm in ipso montis vertice. Mandram indigenam vocant: quod nomen a sanctissimo Symeone ei loco inditum videtur, eo quod illic asperiori disciplina sese exercuisset. Et montis quidem acclivitas, ad viginti usque stadia protenditur. Templi autem fabrica formam crucis refert, ex quatuor lateribus porticibus ornata. Ex adverso autem illis oppositae sunt columnae, e lapide polito pulchre fabrefactae, quibus tectum venuste admodum in sublime attollitur. In medio atrium est subdivale, summo artificio elaboratum: In quo columna illa stat quadraginta cubitorum, in qua terrenus ille Angelus caelestem vitam exegit. In tecto supradictarum porticum cancelli sunt, quos nonnulli fenestras vocant, tum ad atrium superius memoratum, tum ad porticus vergentes. Ad laevum igitur columnae latus, ipse cum reliqua populi multitudine ibi collecta, saltantibus circa columnam rusticis, vidi in fenestra stellam imensa magnitudinis, per totam fenestram discurrentem atque radiantem: neque id semel, aut iterum, ac tertio, sed saepius: eandemque crebro evanescentem, atque iterum subito apparentem. Quod quidem non nisi diebus festis, quibus sancti viri memoria quotannis recolitur, fieri solet. Sunt etiam qui dicant: nec fides deroganda est miraculo, tum ob

A κηρύσσοντες, οἱ τε κηλόποδοι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔδει γέγονε συμείωνης. ταῦτα ὅτι σιδήρεα πεποικημένοι κλοῖος ἀσπίδα μετ' ἐπὶ πολυμήθων καὶ διαβηδύσαντα ματῶν ἐξεί γεράων μετὰ δέδωκεν. ἐδὲ δποθανόντα τὸν συμείωνη, ὁ ἔρασης ἀπὸ λπε σιδήρεα ἔτα τὸ κατ' ἕκαστον ἀνδρῶν ἐληλύθειν, ἐμοὶ τε τῆς διηγήσεως ἀπολειαν παρέξων, καὶ τοῖς ἐπιλογχάνουσι, ἐκ τῶν πωλαύτεργων ταῦτα θεοδωρεῖται, ὡς ἐφ' ἑαυτῶν εἰπῶν, ἐπεπόνθη.

Κεφ. ιδ'

B Πειρὲ πολλὰκις φαινόμενα ἀστέρου ἐν τῇ πειρῇ τῆν σοῦ ἔστιν συμείων. ἐν τῶν ἀσπίδων ἐπιγραφῆς καὶ ἀλλοι καὶ αὐτῆς τῆς κεφαλῆς τῆ ἀγίας.

Φἔρε ἡ καὶ ἕτερον ὄν τε θέαμα, τῆς ἱστορίας ἀσπίδων. Ἐπόθεν τὸ τέμνην τῶν δὴ τῶν ἀγίων θεασαῶν. δὲ ἴσκηκε ἡ θεοπόλιον σαδίοις μάλις α περιακοσίσι, κείμνην ἀπὸ αὐτῶν τῶν ὄρεων τῶν κορυφῶν. μανδραμ ἡ ἀπὸ χεῖροι καλῶσι, τῆς ἀσκησεως οἰκίας τῶν παναγίων συμείων τῶν ἀσκησεως οἰκίας ἡ χῶρεω κατὰ λιπὸν. δὴ κῆ δὲ τὸ ἀσπίδων τῶν ὄρεων σαδίας εἰκοσι. ἡ ἡ νεῦ οἰκίας μία, συγκείμεν μὲν σαυρῶν δίκην, ἐκ τῶν τεσσάρων πλοῦρων σοῦσι κοσμημένη ἀσπίδων χαταί ἡ ταῖς σοῦσι, κίονες ἐκ λῆθι ἐξασπίδοι ποικημένοι ἐπιπεπῶς, ἐν μάλα τῶν ὄρεων εἰς ἡ ἐπαίρητες. τὸ δὲ γε μεῖον. ἀπὸ ἡπαίρειος ἐστὶ μετὰ πλείους ἔξεργασμένων τῆς τέχνης. ἂν δὲ ὁ τεσσαρακονάπηγος ἡσυχίαν, ἐν ᾧ τὸν ἔρασιον διηύσε βιον ὁ δὲ τῆς ἡσυχίας ἀγγελῶν πρὸς τῆ ὄρεων τῶν λεγομένων σοῦν, κλειτεῖον διακαθεασί θυεῖδας ἐνοιο καλῶσι, πρὸς τῆ τῶν λεγομένων ἡπαίρειον, πρὸς τῆ τῶν ἡσυχίας ἀσπίδων. κατὰ τὸ λαῖον τῶν ἡσυχίας τῶν κίονων, ἐν αὐτῶν τῶν κλειτεῖον τῶν θέαμα μετὰ παντός ἔστι ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, τῶν ἀγροῦκων ἀπὸ τὸν κίονα χορδῶντων, ἀσπίδων ἡπερμεγέθη κατὰ πάντων τῶν θείων διαθέοντα τε καὶ σελαγίστα ἔχ' ἀπάξ, ἐδὲ δὲ, ἐπὶ τῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀσπίδων πανομήτων τε ἀν' ἡσυχίας καὶ τῶν ἡσυχίας φαινόμενον ὁ δὲ γίνεσθαι μόνον ἐν τοῖς ἔστανάγῃς μνημείοις. εἰσὶ δὲ τῶν λέγασσι, καὶ ἐκ ἀπὸς ἡσυχίας τῶν θαυμάσιων, ἐκ τῶν

της των λεγοντων εν πιστας, η των αλλων ων περι
 τε εαμεθα, οτι η αυτο δη το προωπειον αυτη
 τε θεαντα, ω δε τε κακεισε περι πια μρον, τω
 σπηνην καθεμρον, τω κεφαλω παρα κε-
 καλυμμερον ωσπερ ειωθη. ωδε ε χωρε γνω-
 μροι ανδρες αφυλακτως εσασι, μη των σφων
 νωθφωρων τον κιονα πολλακις φενοσεντες.
 φυλακη δε πες ες το ακριβεσατον, εκ εχω ανθ
 στα λεγειν, ως αν γυνη μη φοιλη των ανακτο-
 ρων εσω. εζω ε περι τας φλιας εσωσαι τεθη-
 πασι το θαυμα. ανικρυγητη σπλαγχιση
 ας ερη, η μια των θυρων εν.

Auctoritatem eorum, qui id affirmant,
 tum propter alia, quæ nos vidimus: se
 ipsam illius personam vidisse, huc atque
 illuc volitantem, promissâ barbâ, & ca-
 pite thiara obvoluto sicuti consueve-
 rat. Ac viri quidem, qui eò loci vene-
 rint, libere ingrediuntur, unâ cum ju-
 mentis suis columnam læpius circume-
 untes. Cavetur autem diligentissime,
 qua de causa equidem nescio, ne mulier
 ulla in templum ingrediatur. Itaque
 illæ extra templum in ipso limine con-
 sistentes, miraculum adspectant. Una
 enim ex portis delubri sita est è regio-
 ne stellæ radiantis.

Κεφ. 16.

Περί τῆς ἀγίας ἰσιδώρου τοῦ παλαιῦντος, καὶ συνιστῆ
 τῆς κυρίας ἐπιζώουσα.

CAP. XV.

De S. Isidoro Pelusiota, & de Synesio
 Cyrenarum Episcopo.

Επι της αυτης βασιλειας διεπρεπε και
 ισιδωρο, εκλεθη αυτη τω ποιησω,
 εργω τε η λογω πασι διαβοηθη. ος
 ετω μω τω σακρα τοις πονοις εξετηξεν,
 ετω ε την ψυχην τοις αναγωγικοις εθιαινε
 λογοις, ως αγγελικον εθιαινε μελετην βιον,
 σηλην τε ζωσαν διαπαυησ εναι, βιε τε μον-
 αδικη και της ες θεον θεωρειας. γεγραπται
 ε εν αυτω πολλα μεν ετερεα, πασης ωφε-
 λειας εμπλεα γεγραπται ε προς κυριλλον
 τον αοιδιμον, εζων μαλιστα δεικνυται εθε-
 απεσις συνακμασαι τοις χρονοις ταυτα μοι
 κομψως ως διωαλον πονεμω, φερε και
 συνεσι ο κυρηαι ες μεσον ηκειτω, τη οικια
 μνημη κοσμησων τω διαλεξιν. εδω ο
 σωσει, ην μω τα αλλα παντα λογι.
 φιλοσοφια ε ετω ες το ακροτατον εξησ-
 κησεν, ως και πασα χριστιανων θαυμαδηναι,
 τη μη παρπαθεια η ανηπαθεια κεινον.
 των τα ορωμενα. περτασι ε εν αυτον της
 σωτηριωδης παλιγγρεσιας αξιωθηναι, και
 τω ζυγον της ιερωσυνης υπελετην, ετω τον
 λογον της αναστασεως πασαδεχομενον, εδ ε
 διαξεν ετελοντα ευθυβολως ευμαλα σο-
 χασαμενοι, ως ταις αλλαις ανδρος δερε-
 ταις εψεται και ταυτα, της θειας χαριθη
 μηδεν ελλειπες εχεν ανεχομηνη, η εκεψου-
 σταν της ελπιθη. οιοσ γδ η οσ γεγρονε,
 τεκμηλωσι μεναι κομψως αυτω και λογιως
 μετ την ιερωσυνην πεποιημεναι εθισολα,

Ejusdem Theodosii principatu cla-
 ruit Isidorus, cujus ut poetico ver-
 bo utar, latissima est gloria, & qui cum
 ob res gestas, tum eloquentiæ causâ, ubi-
 que celebratur. Hic usque adeo cor-
 pus tuum laboribus maceraverat, & a-
 nimum arcanis ac sublimioribus do-
 ctrinis saginaverat, ut Angelorum vi-
 tam in terris duceret, & spirans quedam
 imago perpetuo esset, tam vitæ mona-
 chicæ, quam divinæ contemplationis.
 Scripsit autem cum alia plurima, mul-
 tiplici utilitate referta: tum ad celeberrimum
 Cyrillum nonnulla, ex quibus
 manifeste colligitur, illum iisdem tem-
 poribus, quibus admirandum Cyrillum
 floruisse. Sed quoniam hæc, quantum
 fieri potest, exornare contendo, prodeat
 jam in medium Synesius Cyrenensis,
 qui sui nominis claritate historiam no-
 stram illustret. Hic igitur Synesius, tum
 reliquis disciplinis excultus fuit, tum in
 philosophia adeo excelluit, ut admira-
 tioni esset etiam Christianis, his scilicet
 qui neque odio, neque gratia adducti,
 de rebus judicare solent. Perluadent
 igitur illi, ut salutaris regenerationis la-
 vacrum perciperet, & sacerdotii ju-
 gum subiret, tametsi resurrectionis do-
 ctrinam nondum suscepisset, neque ita
 sentire vellet: recte omnino conicien-
 tes, ad reliquas ejus viri virtutes ista ef-
 fe accessura, cum divina gratia nihil
 imperfectum habere sustineat. Nec
 spes eos fefellit. Qualis enim &
 quantus exstiterit, abunde testantur,
 tum Epistolæ post susceptam sacer-
 dotii dignitatem eleganter & doctè
 Mm

ab eo conscriptæ, tum oratio quam dixit eidem Imperatori Theodosio, tum quicunque ejus libri admodum utiles circumferuntur.

CAP. XVI.

Quomodo divinus Ignatius ab urbe Roma deportatus, Antiochia depositus sit.

Eodem tempore, ut Joannes Rhetor cum aliis pluribus scriptum reliquit, divinus Ignatius, qui sicut optaverat, ferarum ventres in amphitheatro urbis Romæ pro tumulo habuit: cum robustiora ejus ossa, quæ superfuerant, Antiochiam deportata & in cœmeterio collocata fuissent, multis post annis translatus est: Cum Deus Opt. Max. Theodosio id suggestisset, ut Deiferum Martyram majori honore afficeret, utq; templum jam pridem demoniis consecratum, quod incolæ Tycharum nominabant, fortissimo victori ac Martyri dedicaret. Itaque quod olim fuerat delubrum Genii publici, factum est templum & sacra ædes beati Ignatii, cum sacra ejus reliquiæ ingenti pompa curru in urbem invecitæ & in templo depositæ essent. Quam ob causam publica festivitas quotannis ad nostra usque tempora communi totius populi lætitia celebratur, quam Gregorius ejusdem loci Episcopus, longe adhuc magnificentiorem reddidit. Hæc idcirco illic facta sunt, quod Deus Sanctorum reliquias jam ex hinc honore afficiat. Nam Julianus quidem sceleratus ille ac Deo invisus Tyrannus, cum Daphnæus Apollo, qui Castalium fontem pro voce atque oraculo habebat, consulenti Imperatori respondere non posset, eo quod sanctissimus Babyla de proximo os ei penitus obturaret: invitus & quasi verbere adactus, Martyrem transferendo honoraverat: quando & maximum ei templum juxta urbem extuctum est, quod etiamnum manet: eo consilio, ut demones deinceps libere sua ipsorum peragerent, quemadmodum Juliano, ut ajunt, polliciti fuerant. Hæc scilicet Servator noster Deus hunc in modum dispensavit, ut eorum, qui martyrio perfuncti erant, vis ac potentia declararetur, & sancti Martyris reliquiæ in sanctum transferrentur locum, ac pulcherrimo delubro honorarentur.

Αὐτὸς τε πρὸς αὐτὸν Θεοδόσιον πρὸς Φωνητῶν λόγῳ, καὶ ὅσα τῶν ἐκείνου χρησῶν φέρωντων.

ΚεΦ. 15.

Ὅπως ὁ Θεοφόρος Ἰγνατίῳ ἐκ Ῥώμης ἀπακομιθεὶς, παρὰ ἄντιοχεια κατέτιθη.

Τότε κ' Ἰγνατίῳ ὁ Θεωπέσιος, ὡς ἰκανοῦ ἢ τῶν ῥήθρησιω ἐτέρῃσι ἰσότητι, ἐπεισέταξε ὡς ἐξέλετο τὰ Φωνητῶν θηρίων ἐργασίῃς γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεατρῶν καὶ διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀδελφῶν ὡς ἂν ἀπρὸς τὴν ἀνιόχου ἀπεκομιδῆν, ἐν τῷ κλημένῳ κοιμηθῆναι μεταλήθει πολλοῖσι ἔσθρον χρόνοις, ὑποθεμένῃς τῇ παναγῆτι Θεοδοσίῳ, τὸν Θεοφόρον μίջσοι τιμῆσαι πρὸς ἡμῶν ἰερέων τε παλαιῶν δαίμοσι ἀνεμῶν τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο, τὰ ἀπὸ Φόρω καὶ μάξιυρι ἀναθῆναι καὶ σπῆδος διαγῆ καὶ τέμενος ἅγιον τῷ Ἰγνατίῳ τὸ παλαιὸν τυχαῖον γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτῶν λειψάνων ἡμιπένης ἱερέας ἀνα τὴν πόλιν ἐπ' ὀχήματι ἐνεχθέντων, καὶ κατὰ τὸ τέμενος τεθῆναι. ὅθεν καὶ δημοφιλῆς ἐορῆ καὶ πάνδημος ἀφροσιν (μέχρις ἡμῶν τελεῖται), πρὸς τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν ἱεραρχῶν κρηγορίῃς ταύτην ὄξαραι γέγονε ταῦτα ἐκείθεν, εἴθεν ἔπειτα τὰς ὁσίας τῶν ἁγίων τιμῶν μνήμας Ἰουλιανὸς μὲν γὰρ ἀλιήριος, ἡ Θεοσοφῆς τυραννίς, ἄκων καὶ μασιζόμενος, ἐπεὶ δὲ μὴ ὁ δαφναῖος ἀπὸ τῶν ὀφωνῆν καὶ προφητεῶν τῆς κασαλίας ἔχων, ἀνελεῖν τὴν δύνασιν τῆς βασιλείας χειρὸς ἐλάττωσεν, βαβύλα ἔστι παλαιῶν ἐκ γείτων ἐπισκοπιζομένη, πρὸς μάλιστα τὸν ἅγιον. ὅτε καὶ νεὸς αὐτῶν πρὸ τῆς πόλεως παμμεγέθης ἀνίστατο, ὁ καὶ μέχρις ἡμῶν σωζόμενος ἵνα λοιπὸν οἱ δαίμονες ἐπιαδείας τὰ οἰκεία δρῶεν, ὡς φασὶν ἰελεῖν φθῆναι τετέρας ἐπαγγείλασθαι. τῆτο δ' ἀγαπῶν τὸ οἰκονομέμενον πρὸς τὸ σωθῆναι Θεῶν, ὡς αὐτῶν μεμαρτυρηκότων ἡ δύναμις ἐκδηλοῦται, καὶ ἔστι ἅγιος μάξιμος τὰ διαγῆ λειψάνων διαγῆ μετενεχθεῖεν χώρῳ, καλλίστῳ τέμενος τιμώμενα.

Κεφ. κ.

CAP. XX.

Πει της βασιλισης ευδοκίας, και ευδοκίας της θυγατρως, και επως εις αντιόχεια και ιεροσόλυμα αφικηλο.

De Eudocia Augusta, deque eius filia Eudocia: & quomodo Eudocia Antiochiam venerit, & Hierosolymam ingressa sit.

ΟΥτος τοιουν ο θεοδοσιος τω διδοκίαν εβουκικετα, τε σαθηλωδως μεταλαξσαν βαπτισμαλος, γρη μεν αθηναίαν καλλισπη η και τω ωραν ομπρεπη, μεσως ο γρηωμης πελ χειρας της βασιλιδος της αυτη αδελφης εκ ταυτης αυτη γινεται παις η ευδοκία ην υσερον επειδη καιρον ηγαγε γάμων, βαλεντινιανος ο αυλοκρατωρ αγος, απαρως μεν εκ της πρεσβυτερας ρωμης, κατάρως δε προς τω κωνσταντινι η χρονος υσερον επι τω αγίαν επεγομνη χειρε τε θεω ημωρ πόλιν, εν αυθα τε γινεται, και δημηγορησασα προς τον αυθα λεων, επιελδυσιον επως εφθεγετα.

Porro Theodosius Eudociam, domo Atheniensem, forma elegantem, nec ignaram artis poeticae, interuentu Pulcheriae Augustae fororis suae, uxorem duxit, cum illa salutari lavacro prius tincta fuisset. Ex ea Theodosius filiam suscepit, Eudociam nomine. Quae postea cum nubilis evasisset, nuplit Valentiniano Imperatori, qui Roma profectus, Constantinopolim uxoris ducendae causa venerat. Eudocia vero diu postea, dum ad sanctam Christi Dei ac Domini nostri civitatem pergeret, venit Antiochiam. Ibi cum publice verba fecisset ad populum, orationem suam hoc versu clausit:

Et cupio, & letor, vestro me ex sanguine natam.

Υμειερως γρηης τε και αιματιος ουχομαι ειναι.

Colonias scilicet significans, quae illuc deductae fuerant ex Graecia. Quas si quis accuratius cognoscere desiderat, scripserunt de iis diligenter Strabo Geographus, Phlego, Diodorus Siculus, Arrianus, & Pisander Poeta: Ulpianus praeterea, & Libanius ac Julianus, Sophistarum omnium praestantissimi. Quam ob causam Antiochenes statuam ex aere fabrefactam eam honorarunt, quae integra etiamnum manet. Ejus itaque hortatu, Theodosius maximam accessionem fecit civitati, productis muris usque ad portam, quae ducit ad suburbium Daphnense: id quod rerum istarum studiosi possunt cernere. Etenim nostra quoque aetate, veteris muri vestigia remanent, quae spectantium oculos quasi manu ducunt. Sunt tamen, qui dicant, Theodosium senioem muros urbis amplificasse, & Valentis lavacro cujus pars incendio consumpta fuerat, ducentas auri libras donasse.

Τας εν τ' ελλαδος εν αυθα σαλεισας δυτικίας ανιπομνη, ει δε τελω παρσασδασον ταυτας ειδεναι, ισορηαι παρσασδασον ταυτας ωλεσθω, φλεγονι τε, η διοδωρωτω εκσικελίας, αρριανω τε αυ η πεισανδρω τω ποιητη, η προς γε ελπιανω, λεβανιω τε, και ιελιανω τοις παναριστοις σοφισταις, οτε και εικονι εκ χαλκε τεχνικως ησκημην, παιδες ανιλοχεων αυτην τελημκασιν, η και μεχεις ημωρ σωζε. δε ης προγραπεις θεοδοσιος, μεγιστην μοιραν τη πολει προσθησι, το τεχθ ευευνας μεχει της πυλης τ' επι δαφνιν αγχης το παρσασδον, ως οραν τοις εθελεσι παρσασ μεχει ημωρ το παλαιον ιγνηλαειται τεχθ, των λεβανων ξαναγεντων τας οφεις, εις η οι φασι τον πρεσβυτερον θεοδοσιον το τεχθ θυρυναι. ε χρυσαις η διακοσιαις ελκον λιτρας τω εαλειθ εδωρησατο λεβρω κατ' τι μερθ εμπριθενι.

CAP. XXI.

Κεφ. κα.

Quod Eudocia Augusta Hierosolymis multa praclare gessit: & de discrepante vita & conversatione Monachorum Palaestina.

Οτι καλω τα πει τα ιεροσόλυμα η ευδοκία διεθηκε, και πει διαφορη βιωτης η διαίτης εν παλαιστη μοναχων.

ΕΝτεθεν τοιουν η διδοκία εν ιεροσολυμοις διε αφικνειται, η οτε μεν χαριν η τι προστύπως ως φασι βελομνη τοις ισορησασ

EX hac igitur urbe, Eudocia bis venit Hierosolymam. Et cujus quidem rei causa id fecerit, & quidnam praecipue illa spectaverit, Historiae Scriptoribus relinquendum puto: Mm 3

qui tamen haudquaquam mihi videntur verum dicere. Ceterum cum ad S. Christi urbem venisset, multa in honorem Dei Servatoris nostri geslit. Nam & religiosa edificavit monasteria, & lauras, quas vocant, construxit. In quibus discrepans quidem est vivendi ratio: ad unum tamen eundemque pietatis scopum conversatio dirigitur. Alii enim gregatim degentes, nullius rei, quæ ad terram vergit, desiderio capiuntur. Quippe nec aurum habent. Et quid dico aurum, quando nec propriam vestem, nec ullum esculentum quisquam proprium habet. Etenim pallio vel tunica, quibus quis hodie indutus est, paulo post alius induitur: adeo ut quæ est omnium vestis, ea unius esse videatur, & quæ est unius, omnium. Mensa item communis apponitur, non delicatis obsoniis, aut aliis ullis cibis referta: sed folis oleribus ac leguminibus instructa: quæ hæcenus tantum præbentur, quantum satis est ad vitam sustentandam. Communes item preces ad Deum fundunt, diu noctuque continuatas, ita se attentos laboribus atque afflictantes, ut sine sepulchris mortui quidam sub terra esse videantur. Crebras quoque superpositiones faciunt, biduum ac triduum integrum jejunantes. Nec defunt, qui per dies quinque & amplius jejunia continent, ac tum agre admodum necessarium cibum capiunt. Alii verò contrariam viam ingressi, solos sese includunt domiciliis, quæ ejusmodi latitudinis sunt atque altitudinis, ut in iis nec corpore erecto consistere, nec accumbere commode possint: in speluncis & cavernis ac foraminibus terræ, juxta dictum Apostoli philosophantes. Alii simul cum bestiis degentes, in ignotis quibusdam terræ latibus preces ad Deum fundunt. Aliud quoque vivendi genus excogitarunt, quod omnem fortitudinis ac tolerantie modum transcendit. In solitudinem enim à Sole perustam penetrantes, tam viri, quam mulieres, iis duntaxat partibus, quas pudor nominari vetat, contextis, reliquum corpus algoribus atque ardoribus immensis nudum exponunt, æstum ac frigus pari modo despicientes. Ac cibos quidem hominibus usitatos aspiciunt. Terram autem depascuntur, unde & pabulatores cognominati sunt: tantum carpentes, quantum ad vitam sufficit. Adeo ut

καταληπτεον, εἰ καὶ μὴ ἀληθῆ ζῆταί μοι δοκῶσιν. ὅμως δὲ ἐν ἀνά τινι ἀγίῳ τῶν πόλιν γρουμένη, πολλὰ πρὸς τιμῆς & σωτηρίας πεπραχέναι. ὡς καὶ διαγῆ δέμας φρονησῆαι, καὶ τὰς καλεχθῆαι λαύρας, οἷς ἡμῶν διάστα διάφορα· ἢ δὲ γε πολιτείας ἐς ἓνα τελειῶν θεοφιλή σκοπόν, οἱ μὲν γὰρ ἀληθῶν ζῶντες, ἐδὲν τῶν ἐς γῆν βριθῶν κρετῆνται· ἔχουσος γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν. πῶς ἂν οὐκ αὐτοῖς χερσός, ὅτε ἐτείδηκῆ πρὸς ἐδῆς, ἐδὲν τῶν ἐδῶν δῶν ὁ γὰρ ὡν πρὸς ἀμπεχῆσαι τελειῶνται. **B** Ἰξωμίδα, τῆτο μὲν μικρὸν ἔτερος ἀμπεχῆσαι ἔνυλαι ὡς καὶ τινι πάντων ἐδῆτα ἐνός ἐνός δοκεῖν, καὶ τινι ἐνός ἀπάντων καὶ κοινῆ τελεῶν περὶ ἀσπῆται, ὅχι ὄφους κεκαρκεμῆσαι ἐδὲν τινι τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων λαχῶναι ἐκ καὶ ὁσπερ τοῖς μόνους δεξιμένῃ, ἐς τοσῶτον χορηγημένοι ὄσον δὲ τὴν καὶ μόνον κοινῆς δετῆς πρὸς τὸν θεὸν λῆτας διημεροδύσει τε καὶ διανυκτερεύσει, ἔτωσφας ἐκθῆσθαι, ἐκ τῶ τοῖς πόνους πῆζοντες, ὡς τῶ φων αἰετοῦ πρὸς αὐτοῖς δοκεῖν ἐπὶ γλῶσσῶν· οἱ πολλοὶ μὲν καὶ τὰς καλεχθῆσαι ὑπερθεσίμους πρῶτα, διημεροὶ καὶ τειμήροισι τὰς πρῶτας ἐκτελέντες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἀμπεχῆσαι, ἢ καὶ πρὸς, καὶ μόλις τῆς ἀναγκῆς μετὰ λαμβάνουσι τροφῆς. ἔτεροι δὲ αὐτῶν ἀπεναντίας ἰόντες, μόνους ἐαυτοῖς καθεύδουσιν ἐν οἰκίσκοις, τοσῶτον δὲ τῶ, τοσῶτον ὑπὸ ἔχουσιν, ὡς μὴ δὲ τὰ σώματα ἀνεθῆναι, μηδὲ μὴν ἐπὶ ἀδέας τὰς κλίσεις ποιῆσαι ἀσπῆται πρὸς καρτεροῦντες, καὶ τὰς ὁσπῆται τῆς γῆς καὶ τινι ἔδωσθαι φωνῶν ἄλλοι σῶστικοι θηλείας γινόμενοι, καὶ τινι δὲ τῆς γῆς ἀτεκμαρτοῖς ἐνδομυχοῖς τὰς πρὸς τὸν θεὸν ἐκτελέσεις ποιῶνται. ἀτὰρ καὶ ἐτεροῦν εἶδῶς αὐτοῖς ἐπενοήθη, πῶσθαι ἀνδρείας τε καὶ καρτερίας δυνάμιν ἐκβαῖον ἐς ἔρημον γὰρ κεκαμμένη σφῆς αὐτοῖς ἀφῆτες, καὶ μόνα τὰ τῆς φύσεως ἀναγκῆσαι περιείλαντες, ἀνδρῆς τε καὶ γύναια τὸ λαμπὸν σῶμα γυμνόν, χερμοῖς τε ἰξωμίσι, ἀέρων τε περὶ κλίωσειν ἰππῆρευσιν, ἰππῆσι θάλπεις τε καὶ ὑψῆς ἀειροῦντες, καὶ τὰς μὲν τῶν ἀνθρώπων τροφῆς, τελεον δὲ τῶσθαι. ἐν μόναι δὲ τινι γῆν, βοσκήσας καλεῖσαι, μόνον τὸ τῆν ἐκτελέσειν ποιῆζόμενοι ὡς ἐπὶ χρόνῳ καὶ

θηρίοις συναφομοιωθῆς, τῆς τε ιδέας αὐτῶν
 ἀλλοραπίετης, τῆς τε γνώμης λοιπὸν ἔσυμ-
 βανῆσθης ἀνθρώποις, ἐς καὶ διδρασκῶσιν ἰδόν-
 τες, καὶ διωκόμενοι, ἢ τῆ ἀκύντητων ποδῶν,
 ἢ τινι τῶν ἐπὶ γῆς δυσόδων χωρείων τὸ λαθεῖν
 ἑαυτὸς πορεύονται. Λέξω δὲ καὶ ἕτερον, ὁ
 μικρὰ μὲν διέλαθε, καίτοι τὰ πρῶτα εἶα καὶ
 πάντων ἔχον. εἰσι μὲν ἐλάχιστοι· εἰσι δὲ ἔν ὁ-
 μως, οἱ ἐπαὼν διὰ τῆς δρεῖθης τὰ ἀπαθείς εἶναι
 τύχῳσιν, ἐς κόσμον ἐπανασί· ἐν μέσοις τοῖς
 θεούτοις, καὶ ἀεφόρο σφᾶς ἐπαγγέλλοντες,
 ἕτως τὴν κενοδοξίαν καὶ παλίσιν, ὃν τελευ-
 τῶν χλιῶνα καὶ πλάτωνα τὸν σοφὸν ἢ ψυχῆ
 πέφυκεν λαοπύθεα· ἕτως τὸ ἀπαθείς ἐδίειν
 φιλοφροῦσι, καὶ ἀπακαπήλοις ἢ παλιγκα-
 πήλοις δέησι, ἕτοπον, ἕπεσσωπον, ἕδελιτῶν
 πάντων ἐγκαλυπόμενοι, καὶ βαλανείοις δὲ
 συχοῖς ὁμιλεῖσι, τὰ πολλὰ γυναιξὶ σω-
 αλιζόμενοι, καὶ συλλεόμενοι· ἕτω τῶν πα-
 θῶν ἀεσθρόμενοι ἐς καὶ τῆς φύσεως τυ-
 ραννῆσαι, καὶ μὴ δὲ τῆ ὄψι, μηδὲ τῆ ἀ-
 φῆ, μηδὲ μὴν ἀύθῃ τῆ ἀεπιποκῆ τῆ θήλεος
 πρὸς τὴν ἰδίαν ἀποκρεθῆναι φύσιν· μετὰ
 ἀνδρῶν δὲ, ἀνδρας εἶναι, μετὰ γυναικῶν
 τε αὐ γυνάικας, ἐκαίερας τε μέλειεν ἐτέ-
 λειν φύσεως, καὶ μὴ μίας εἶναι. συνελόντι
 τοῖνυν εἰπεῖν, ἐν τῆτω τῷ παναείτω καὶ θε-
 οφόρω βίῳ ἢ δρεῖθῃ τῆ φύσῃ ἀνλομοθελεῖ,
 δικαίως ἀπῆξαμένη νόμους, ὡς μηδενὸς
 αὐτοῖς τῶν ἀναγκαίων μελαδιδόναι ὅσα γε
 κορεθῆναι. πρῶτων δὲ αὐλοῖς καὶ διψῆν ὁ
 σφῶν ἐγκελδύειν νόμοι, ἀεξέλειεν τε τὸ
 σῶμα τοῦτο μόνον, ὅσον ἢ ἀνάγκη βιά-
 ζεται. ἕτως τε αὐτοῖς ἢ δίαίτα ἀκελεῖσιν ἀν-
 ἡταλαντῶεται ζυγοῖς, ὡς ἐν διαμέτρῃ
 χωρεῖσιν αὐλοῖς τὴν ῥοπήν ἀνεπαίδῆσιν εἶναι,
 καὶ ταῦτά γε πολλὴ διεσῶσαν. τοῦτον γὰρ
 αὐτοῖς ἀναντία κέκεραται, τῆς θείας τὰ ἀ-
 μιλλα συναγῆσθης, καὶ αὐ πάλιν διαίρεσθης
 χάριτος, ὡς ζῶν ἐν αὐτοῖς καὶ νεκρῶσιν συν-
 οικεῖν, τὰναντία τῆ φύσῃ τῆ τοῖς πρῶτοις
 μασι. ἐνθα μὴ γνῶσθαι, νοκρῶς εἶναι
 δὲ καὶ τῶν τάφων εἰσῶ· ἐνθα δὲ πρὸς θεὸν
 ἐκεία, ῥωμαλέως τὸ σῶμα, σφραγῶν-
 τας τὴν ἀκμὴν, καὶ ἐξωρεθῆ τὴν ἡλικί-
 αν ὡς καὶ ἕτως αὐτοῖς ἐκάτεροι συμ-
 πλέκειναι βίῳ, ὡς ἀμέλει καὶ τὴν σάρκα

A bestiis tandem similes evadant, specie
 videlicet corporis immutata, & sensu
 animi nequaquam conveniente cum
 reliquorum hominum sensu. Quos ubi
 viderint, fugam arripiunt: & si quis for-
 te eos insequatur, aut pedum velocita-
 te, aut inaccessi cujuscumque loci latebris
 se subducunt. Aliud insuper comme-
 morabo, quod sane mihi est memoria
 exciderat, tamen præ reliquis omni-
 bus primas ferat. Sunt apud eos qui-
 dam, licet oppidò pauci, qui postquam
 assidua virtutis exercitatione, vacui ab
 animi perturbationibus evaserint, ad
 sæculum redeunt, & in media homi-
 num multitudine insanos se esse simu-
 lantes, inanem gloriam conculcant,
 quam tunicam, ut ait sapientissimus Pla-
 to, animus postremam exuere solet.
 Ita porro sine sensu affectuque edere
 didicerunt, ut apud Caupones ac Dar-
 danarios, si necesse fuerit edant, nec
 locum, nec cultum, nec aliud quid-
 quam reverentes. Balnea item publi-
 ca frequenter adeunt, & simul cum mu-
 lieribus diversantur & lavant. Adeo
 omni perturbatione animi superiores,
 ut naturæ ipsi vim interant, & nec aspe-
 ctu, nec tactu, nec amplexu ipso muli-
 eris, ad ea quæ naturæ ipsorum propria
 sunt inclinari queant. Sed cum viris
 quidem viri sunt, sceminae verò cum
 scemina. Non enim unius, sed utri-
 usque simul sexus esse cupiunt. De-
 nique ut compendio dicam, in hoc
 præstantissimo ac divino vivendi gene-
 re, virtus leges naturæ contrarias fert,
 ut scilicet ex rebus ad victum necessa-
 riis nihil eis impertiat ad satietatem.
 Quippe lex monastica ipsis præcipit,
 ut esuriant ac sitiant, corpusque eate-
 nus tegant, quoad poscit necessitas.
 Porro vivendi ratio apud illos, adeo ex-
 acta lance librata est, ut quoties in con-
 trarium tendunt, nullam sentiant re-
 rum mutationem quamvis magna sit
 inter eas distantia. Res enim contra-
 riæ usque adeo commixtæ sunt, divinâ
 gratiâ ea, quæ misceri non possunt, in-
 ter se jungente ac rursus separante: ut
 vita & mors, quæ natura & rebus ipsis
 inter se maximè pugnant, in illis simul
 habitent. Quippe ubi perturbatio
 est, mortuos illos esse oportet ac sepu-
 tos. Ubi verò precationis tempus
 est, tum robusto corpore & alacres,
 tamen affecta jam ætate, esse debent.
 Utraque porro vita in illis adeo con-
 juncta est, ut quamvis carnem peni-

tus abjecerint, vivant tamen, & unā cum viventibus conversentur, ægrotum corporibus medicinam adhibentes, & supplicantium vota Deo offerentes, reliqua denique perinde ac in priore vita peragentes, nisi quod rebus necessariis non indigent, nec loco ullo circumscribuntur; sed omnes audiunt, & cum omnibus conversantur. Sunt apud illos crebræ & indefessæ genuum flexiones, ac rursus stationes laboriosæ, solo desiderio senectutem illorum & voluntariam infirmitatem recreante. Athletæ sunt carnis expertes, luctatores sanguine carentes: qui pro convivio ac deliciis jejunium habent, & pro mensa opipara, ut nihil quoad fieri potest, degustent. Quoties peregrinus ad eos quispiam advenerit, licet matutino tempore, singulari comitate ac benevolentia eum excipiunt, novum jejunandi genus commenti, ut scilicet inviti comedant. Adeo ut ea res stuporem omnibus incutiat, quod cum tot rebus ad victum sufficientem indigant, tam paucis tamen contenti sint: propria voluntatis ac naturæ inimici, proximorum desiderio atque arbitrio mancipati: quo in rebus omnibus voluptas carnis abjiciatur, & anima gubernaculum teneat, optima quæq; ac Deo placentia prudenter eligens atque conservans. Felices quidem ob vitam quam hîc degunt: feliciores verò ob migrationem ad alteram vitam: ad quam continuò anhelant, cum cujus amore flagrant, videre properantes.

τέλειον διαβήμεροι, ζώσω αεί, και τοίς ζώον
 συναλιζόμενοι, και σώμασί τε άκη παρουσά
 ρητες και τας τῶν ικελευόντων φωνάς τῶν
 παρούσων, ταύτε άλλα όμοίως τῆ
 βιοτῆ διεκτελέντες, όσα μῆ τῶν αναγκαίων
 δέονται, ἢ τόπω παρουρίσθησαν πάντων δέ
 εν, και πασι συγγίνεσθαι. εἰσί δέ γονάτω
 τοίς συχναί και άδιακόπη κλίσεις, επανα
 σεις τε σύμπονοι, μόνης τῆς εφέσεως άνα
 ζωπυρήσης αυτοίς τῶν ηλικίαν, και τῶν
 εκάσιον άδένειαν άσαρκοί τινες άδελφοί
 B αναιμόνες παλαισάί οι γε πανδαισίω τε
 τευφλώ τῶν ησείων έχοντες, Ἐ τρεπίεζαν
 ακορῆ τὸ μηδένος ώς δίου τε διαπορεύεσθαι
 ταν ξένου παρ' αὐτοῦς άφίκηται και εἰς
 νε, ἔτω πάντων τῶν φιλοφροσύναι και τῆ
 φιλοτησία δεξιῶνται, ἔτερον εἶδ' ησείων
 άπνοήσαντες τὸ άυ μη βελοόμεροι εἰδέναι
 έκπληξιν τὸ πρῶτον καθεσάναι, πόσον
 προσφύω άύταρκη δέομεροι, ἔτω και μὴ εἰ
 χέσιν δοκένται έχθροί τῶν ιδίων βαλόντων
 και τῆς φύσεως, εκδοῖτοίς τῶν πέλας θεο
 μασω ἵνα δια πάντων αὐτοίς τὸ ἡδὺ τ' σα
 C εἰσώσεται, η ψυχή διακυβερωθή, τα και
 σα η θεὸν δρέσκοντα νενεχώς εκλεγόμενοι
 Ἐ παρούσων μακάριοι τῆς ἐπιώθησας
 ης, μακαριώτεροι τῆς ἐν τῶν μετ' αὐτοῖς
 εἰς ἡν διαπαλῆς χαινέσιν, τὸν ποθέμεροι
 τοίς ιδέναι επιεγοόμεροι.

CAP. XXII.

Κεφ. κβ.

De operibus ab Eudocia Augusta in Palestina edificatis, & de Ecclesia S. Stephani Protomartyris, in qua religiose sepulta est. Item de morte Imperatoris Theodosii.

Όσα ιδείματο ἡ βασιλις εὐδοκία κατά πηλασίαν, και τῶν
 τῶν τῶν πρῶτομάρτυρος σιφάνου δε θα, και όσους εν
 φη. ἔτι ἡ περιτῆς τιλιωτῆς τῆ βασι
 λείας θεοδοσίου.

Cum multis igitur ejusmodi viris Eudocia uxor Theodosii collocata est, multaque, ut jam dixi, ædificavit monasteria. Cumque muros urbis Hierosolymitanæ instaurasset, templum splendore ac pulchritudine eximium in honorem primi omnium Diaconi ac Martyris Stephani construxit, quod uno circiter stadio abest ab urbe. In quo etiam ipsa postmodum deposita est, cum ad immortalem vitam commigrasset. Cæterum cum Theodosius aliquantò post, vel, ut aliis placet, ante obitum Eudociæ e vivis excessisset, & imperium

D Πολλοίς τούτων τοιούτοις ἐπιτυχόσα ἡ
 θεοδοσία σύμβη, πολλά ως μοι δι
 λεκται, τοιαῦτα φερόντησιν δειμαρῶν
 Ἐ μὲν η τα τείχη παρὸς τὸ κρείττον ἱερο
 σολύμων αναρῶσα μνη, Ἐ τέρμην
 γίσον ανίστη, εἰσοχῆ τε η κάλλη παρῶν
 τῶ πρώτῃ διακόνων τε η μαρτύρων
 φάνη, ἔτι σάδιον ἱεροσολύμων διεσῶ
 ἐν ᾧ και πῆσαι παρὸς τὸν αγῆω με
 χαρήσασα βίον. Ἀμείψανθαι δέ μοι
 ταῦτα, ἡ και ως τισι δοκεῖ παρὸ τῆς διδ
 κίας, και θεοδοσία τῶ βασιλείαν

καὶ τριακοντα ἔτεσι, τέτρω διακονησαμένη, A quod per annos octo ac triginta DEO
 μαρκιανὸς ὁ πάνδεις ὁ τὴν ῥωμαίων δρχὴν ministraverat, cum aeterna vita com-
 ἀβελβήλαι. ἃ δ' ἐν καὶ ὑπ' αὐτῶ πέ- mutasset, praestantissimus Marcianus
 πρῶται τῶν ἐφῶν ἡγεμονδόντι, ἢ ἐξῆς δι- Imperii Romani administrationem
 μάλα σαφῶς ἰσοεὶα παρρησίῃ, τῆς ἀ- suscepit. Quae verò illo Orientis im-
 ἰωθεν ῥοπήσ τὴν οὐκείαν χορηγέσης διμέ- perium gubernante gesta sint, sequens
 ρειαν. liber apertissimè exponet, si divinum
 Numen nobis opitulari voluerit.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΟΜΩ

τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοεὶας διαγείε.

- α. Περί μαρκιανῆ βασιλέως, καὶ οὐα σύμβολα προηγήσαντο τὴν βασιλείαν αὐτῆ
 μνησόντα.
 β. Περί τῆ ἐν καλχηδόνι συνόδου, καὶ πόθεν τὴν αἰλίαν τὴ συνελδύσεως ἔρχεν.
 γ. Ἐκφρασις τῆ διλήγει οὐκεία τὴ μεγαλομάξιμος δύφηνιας, τὴ ἐν καλχηδόνι καὶ
 διήγησις τῶν ἡγομένων ἐν αὐτῆ θανατατων.
 δ. Περί τῶν ἐν τῇ συνόδῳ κινήθέντων καὶ τυπωθέντων, καὶ ὡς διόσκορος ὁ ἀλεξανδρείας
 καθηρέθη. Θεοδώριος ὁ ἰβας, καὶ τινες ἕτεροι ἀνεκλήθησαν.
 ε. Περί τῆ ἡγομένης ξάσεως ἐν ἀλεξανδρείᾳ, χάριν τὴ χειροτονίας παρρησίᾳ, ὁμοίως
 καὶ ἐν ἱεροσολύμοις.
 ς. Περί τῆ ἡγομένης ἀνομιείας, λίμναι καὶ λοιμῆ· ὅπως τε παρρησίᾳ ὁξῶς ἐν τισὶ χώ-
 ραις αὐτομάτως ἡ γῆ τὴς κάρπας ἐβλάσησεν.
 ζ. Περί τῆ ἀναιρέσεως ἐαλενιανῆ καὶ ἀλώσεως ῥώμης· καὶ παρρησίᾳ ἑτέρων βασιλευ-
 σάντων αὐτῆς.
 η. Περί τῆ θανάτου μαρκιανῆ, καὶ τῆ βασιλείας λέοντος· ὡς οὐ τῶν ἀλεξανδρείων
 ἀιρεσιῶν τὸν προέριον ἀποσφάησιν τιμοθέῳ ὁ τῶ αἰλέρω τὴν δρχίαν ἐρωσύ-
 νην παρρησίᾳ ἰδοσιν.
 θ. Περί τῶν ἐγκυκλίων λέοντος βασιλέως.
 ι. Περί τῶν οὐ ἐπίσκοποι, καὶ συμεων ὁ κιονίτης ἀνιέγραψεν.
 ια. Περί τῆ ἰσοεὶας τιμοθέου τῆ αἰλέρω, καὶ τῆ χειροτονίας τιμοθέου τῆ σαλοφακιά-
 λα, καὶ παρρησίᾳ ἡγουμένη καὶ ἀκακίᾳ, τῶν κωνσταντινουπόλιων.
 ιβ. Περί τῆ γεγονότου ἐν ἀντιοχείᾳ σείσμου μετ' ἔτη τριακόσια μζ. τῆ μετ' ἔτη τριακον-
 τγ. Περί τῆ ἐμπρησμοῦ τῆ ἐν κωνσταντινουπόλει.
 ιδ. Περί κατ' ἐκείνων παθημάτων.
 ιε. Περί τῆ γάμου ζήνωνος, καὶ ἀρσάδης.
 ις. Περί ἀνθιμίου βασιλέως ῥώμης, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆ βασιλείων.
 ιζ. Περί τῆ τελευτῆς λέοντος, καὶ βασιλείας τῆ μικρῆ λέοντος, καὶ αὐτῆς ζήνωνος
 τῆ παρρησίᾳ αὐτῆ.
 ιη. Ἐπιτομὴ τῶν κινήθέντων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καλχηδόνι συνόδῳ, ἐν τῷ τέλει τῆ διδασκαλίας τῆ
 μετεξαιρέσεως.